

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

KOMITET UCZELNIANY PZPR

**DO DĄTKU
PAŃSTWOWEGO**

~~XXXXXXXXXX~~

Egz. Nr 2

**REFERAT SPRAWOZDAWCZY
KOMITETU UCZELNIANEGO**
(za okres marzec 1971 – luty 1973 r.)
Na XIV Konferencję Partyjną ASG

str 69

60

**ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWOJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego**

35786

39

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

KOMITET UCZELNIANY PZPR

BO DĄTKU
PAŃSTWOWEGO

~~XXXXXXXXXX~~

Egz. Nr 2

**REFERAT SPRAWOZDAWCZY
KOMITETU UCZELNIANEGO**

(za okres marzec 1971 – luty 1973 r.)

Na XIV Konferencję Partyjną ASG

str 69 *fr*

60

39

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

~~XXXXXX~~ 35786

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KOMITET UCZELNIANY PZPR

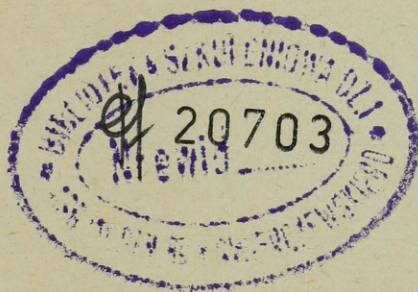
PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

POU F N E

Egz.nr.....²

REFERAT SPRAWOZDAWCZY
KOMITETU UCZELNIANEGO PZPR
/za okres marzec 1971 - luty 1973 r./

NA XIV KONFERENCJĘ PARTYJNĄ ASG

W A R S Z A W A

Marzec

1973 r.

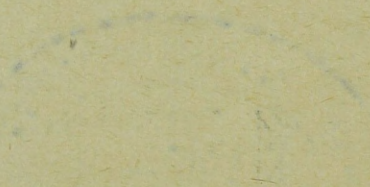
ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOŁENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

35786

17111A

17111A

17111A
17111A
17111A
17111A

17111A

17111A
17111A
17111A

Ustępujący Komitet Uczelniany przystąpił do pracy w okresie, gdy w całym kraju rozpoczęto na szeroką skalę wprowadzanie w życie programu przyjętego na VII i VIII Plenum KC oraz VI Zjeździe Partii. Wynikiem tego był wyraźnie dający się zaobserwować szybki postęp we wszystkich dziedzinach życia kraju, zwłaszcza w usprawnianiu systemu zarządzania i kierowania, w działalności produkcyjnej, w zakresie dyscypliny i wydajności pracy - co w konsekwencji przynosiło coraz bardziej odczuwalne rezultaty, wyrażające się w poprawie warunków bytu ludzi pracy. Kierownicza rola partii, jako rzeczywistej siły przewodniej w dziele budowy socjalizmu, coraz bardziej się umacniała. Ugruntowywał się leninowski styl działania we wszystkich instancjach i ogniwach naszej partii - co znakomicie sprzyjało pogłębianiu się zarówno demokracji wewnątrzpartyjnej, jak też dyscypliny i skuteczności działania w toku realizacji przyjętego programu.

Wszystkie te przemiany były emocjonalnie przeżywane przez cały stan osobowy uczelni. Wyzwalały one aktywne postawy społeczno-polityczne i zawodowe ludzi i wytwarzały w ich umysłach nowe, odpowiadające dzisiejszym czasom, wzorce działania dla poszczególnych ogniw zarówno służbowych, jak i partyjnych. Nowo wybrany Komitet Uczelniany starał się przyjąć - zgodnie z uchwałą XIII Konferencji Partyjnej^{ASG} - taki styl pracy, który byłby jak najbardziej zbliżony do tych wzorców i umożliwiał spełnianie przez organizację partyjną wiodącej roli w życiu uczelni, a także jak najlepsze wykonywanie przez nią wszystkich zadań wewnątrzorganizacyjnych, oraz w pracy ideowo-wychowawczej i dydaktyczno-naukowej na odcinku umacniania dyscypliny i realizacji zadań gospodarczo-bytowych.

Na zakończenie dwuletniego okresu kadencji Komitetu Uczelnianego przedstawiamy towarzyszom charakterystykę i ocenę pracy w wyżej wymienionych dziedzinach.

I. CHARAKTERYSTYKA I OCENA PRACY WEWNATRZORGANIZACYJNEJ

Bezpośrednio po wyborach, w pierwszych tygodniach kadencji, Komitet Uczelniany na mocy uchwały wyłonił ze swego składu i spośród aktywu partyjnego cztery zespoły problemowe dla bezpośredniego, równoczesnego i operatywnego oddziaływania z ramienia KU na wszystkie główne sfery życia uczelni. W wyniku tego powstały: 1. zespół ds. inicjowania i oceny pracy ideologicznej, którym kierował tow. RESPONDEK i współdziałali z nim członkowie KU tow. tow. B. KIŃCZYK, J. ZDZIECH i zastępca członka KU tow. J. CZAJOR; 2. zespół ds. inicjowania i oceny pracy partyjnej na odcinku dydaktyczno-naukowym, którym kierował tow. SKIBIŃSKI, a w ostatnim półroczu tow. NOŻKO i współdziałali z nim członkowie KU tow. A. BĄK i tow. FELCYN oraz zca członka KU tow. T. PROCAK; 3. zespół ds. inicjowania i oceny pracy organizacyjno-partyjnej, którym kierował tow. S. LEWANDOWSKI /z Katedry WRiA/ i współdziałali z nim członkowie KU tow. D. KAŻMIEROWSKI - pracujący bardzo aktywnie i tow. K. BUŁKA; 4. zespół ds. inicjowania i oceny pracy partyjnej na odcinku gospodarczo-bytowym, którym kierował tow. S. MICHALAK i współdziałali z nim członkowie KU tow. J. DUDZIAK, tow. I. CIELAS i zca członka KU tow. K. JAGIEŁŁO. W ramach zespołów KU pracował aktywnie liczny aktyw partyjny z poszczególnych POP.

W minionej kadencji zrobiliśmy dalszy krok naprzód w organizowaniu i prowadzeniu pracy partyjnej. W praktyce partyjnego działania pełniej realizowana była zasada przestrzegania leninowskich norm życia partyjnego, demokracji wewnątrzpartyjnej, kształtowania odpowiednich stosunków międzyludzkich, realizowania słuszych wniosków zgłaszanych przez członków partii. Przede wszystkim nauczyliśmy się lepiej dostrzegać ujemne zjawiska w życiu naszej organizacji, analizować ich źródła, określać przyczyny niepowodzeń i trudności oraz konsekwentnie je usuwać. Potrafiliśmy wypracować w skali uczelni wewnątrzorganizacyjny program działania "po nowemu" w takich warunkach, jakie się na określonym etapie ukształtowały.

Niemniej jednak w toku bezpośredniej realizacji wysuniętych zadań i postulatów i podczas wytyczania nowych

kierunków działania zdarzały się sytuacje, kiedy poza zwykłym deklaracyjnym wyrażaniem poparcia dla owych przemian nie potrafiąco stworzyć w uczelni atmosfery dla wprowadzenia ich w życie. Wiele istotnych przedsięwzięć partyjnych przebiegało niejako oddzielnym nurtem, bez udziału odpowiedzialnych służbowo towarzyszy. Stosunkowo opornie przebiegało również przekazywanie i rozważanie opinii i wniosków partyjnych w sprawach osobistych ludzi i życia uczelni. Były też niekiedy przypadki ograniczania swobody dyskusji podczas narad partyjno-służbowych, które dla osiągnięcia zakładanych celów musiano przekształcać w narady o charakterze wyłącznie partyjnym. Szczególnie niekorzystnym zjawiskiem był brak współdziałania kierownictwa służbowego z Komitetem Uczelnianym podczas badania przypadków naruszeń przepisów przez niektórych członków POP z komórek zabezpieczenia. Chodziło tu o niewłaściwe wykorzystywanie funduszu zapomogowego i złą gospodarkę limitem za przejazdy samochodowe. Nie przyczyniały się też do efektywnego kierowania działalnością służbową i partyjną na tym odcinku, zwłaszcza do utrzymania właściwej atmosfery, decyzje zespołu Komisji Kontroli Partyjnej, które zmieniały uchwały KU dotyczące wymienionych naruszeń, w niektórych przypadkach bez głębszego wnikania w sprawę i poważniejszego uzasadnienia.

Jednak mimo wymienionych trudności, dzięki inwencji i konsekwentnej postawie sekretariatu i członków KU, poparcia organu politycznego uczelni i GZP, usunięto owe zahamowania i zapewniono warunki do wszechstronnej konstruktywnej pracy partyjnej.

Przez cały okres minionej kadencji KU właściwie, z pełnym zrozumieniem realizował też zasadę jedności działania KU, Wydziału Politycznego i ogniw służbowych we wszystkich możliwych sprawach, co sprzyjało realizacji zadań partyjnych. Dopomagały w tym również stosowane przez sekretariat KU konsultacje z szefami katedr, szefami komórek organizacyjnych, stosowane przy rozpatrywaniu różnych problemów, oraz sukcesywne omawianie z nimi problemów i zadań pracy partyjnej.

Szczególnie ważną rolę w całokształcie pracy partyjnej podczas minionej kadencji spełniły rozmowy partyjne. W POP rozmowy takie przeprowadzono raz z całym stanem osobowym członków i kandydatów, a w ostatnim roku z 1/3 członków oraz - przez sekretariat KU - z kadrą kierowniczą. Umożliwiły one zarówno ocenę wyników pracy członków partii, wykazanie im słabych stron działania oraz przekazanie poleceń partyjnych do dalszej pracy, a także wysłuchanie ich osobistych spostrzeżeń i wniosków dotyczących pracy partyjnej i służbowej.

Wiele miejsca poświęcono realizacji uchwały XIII Konferencji Partyjnej oraz wprowadzenie w życie wniosków zgłoszonych w czasie rozmów partyjnych. Problemy te 3-krotnie analizowane były na posiedzeniach KU, niezależnie od tego, że na roboczo sprawami tymi zajmował się sekretariat. Po każdorazowej analizie i ocenie istotnych problemów natury ideowo-politycznej, szkoleniowo-wychowawczej czy administracyjno-gospodarczej KU podejmował odpowiednie uchwały i decyzje, przekazywał czynnikom służbowym do rozpatrzenia wnioski, a instancjom i organizacjom partyjnym zalecenia dotyczące usunięcia braków i niedomagań występujących w tych dziedzinach.

Rozpatrywanie często bardzo złożonych problemów wymagało zaangażowania do pracy, oprócz członków zespołów problemowych, szerokiego aktywu partyjnego.

Komitet Uczelniany od początku swej działalności przyjął takie metody i formy działania, które zapewniły podporządkowanie pracy partyjnej potrzebom i zadaniom uczelni i które w niczym nie naruszały zasady jednoosobowego dowodzenia, a zarazem umożliwiały przestrzeganie właściwie pojętych zasad demokracji wewnątrzpartyjnej.

W okresie swojej dwuletniej działalności Komitet Uczelniany odbył 35 zebrań plenarnych, przeprowadził 20 odpraw instruktażowych i narad z sekretarzami POP, 6 narad aktywu partyjnego, 8 narad środowiskowych, zorganizował 2 szkolenia metodyczne oraz 3 spotkania komendy ASG z sekretarzami POP.

W zasadzie posiedzenia odbywały się 1-2 razy w miesiącu /w zależności od potrzeb/. Tematem posiedzeń były problemy i sprawy wymagające kolegiального rozpatrzenia i podjęcia przez cały skład KU odpowiednich decyzji.

W ramach posiedzeń KU rozpatrywano:

- zagadnienia pracy ideologicznej i ideowo-wychowawczej - na 14 posiedzeniach;
- zagadnienia działalności organizacji partyjnych i członków partii na odcinku pracy naukowo-badawczej i szkoleniowej - na 6 posiedzeniach;
- problemy gospodarcze i socjalno-bytowe - na 8 posiedzeniach;
- sprawy organizacyjno-partyjne - na 12 posiedzeniach;
- sprawy personalne dotyczące:
 - a/ przyjęcia do partii - na 11 posiedzeniach;
 - b/ naruszenia norm etyczno-moralnych - na 7 posiedzeniach;
 - c/ zatarcia kar partyjnych - na 3 posiedzeniach.

Komitet Uczelniany dużo uwagi poświęcał w minionej kadencji realizacji zgłaszanych przez członków partii słusznych wniosków i postulatów. Przytłaczająca większość z nich została zrealizowana, choć niektórzy towarzysze odpowiedzialni za realizację tych wniosków i postulatów podchodzili niekiedy do nich zbyt formalnie. Sekretariat KU zmuszony był niejednokrotnie przekonywać, że podejście takie jest niewłaściwe, że analiza wniosków powinna być wnikliwa, a odpowiedzi przemyślane i konkretne, choć nie zawsze po myśli tych, którzy wnioski zgłaszali.

Wnikliwe ustosunkowywanie się do zgłaszanych wniosków, a także informowanie o sposobie ich załatwiania musi stać się zasadą i nieodzowną formą nowego stylu pracy i działania partyjnego. Wnioskami oraz postulatami, jak i ich realizacją w codziennym życiu partyjnym szczególnie intensywnie zajmował się sekretariat Komitetu Uczelnianego. Przeprowadzono wiele rozmów z odpowiedzialnymi towarzyszami poszczególnych komórek służbowych dla przedyskutowania celowości wniosków i sposobu ich realizacji.

Sekretariat KU pracujący w składzie: tow. St. Wasil, tow. St. Bartuszek, tow. Fr. Małecki przy dużym osobistym zaangażowaniu st.instr. tow. W. Dolińskiego rozwinął szeroką i codzienną pracę organizacyjną. Ogółem odbyło się 51 posiedzeń, na których: ustalono projekty miesięcznych planów pracy KU, dokonywano wstępnych ocen materiałów i spraw przygotowywanych na plenarne posiedzenia KU, omawiano sposoby i formy realizacji bieżących uchwał i zaleceń KU, wysłuchiwano sprawozdań z prac zespołów problemowych, rozpatrywano sprawy wymagające interwencji, prowadzono rozmowy partyjne i rozstrzygano wiele innych problemów związanych z życiem i działalnością partyjną i służbową.

W sumie sekretariat rozpatrywał 108 spraw wymagających interwencji: 11 spraw dotyczyło problemów dydaktyczno-szkoleniowych, 19 - stosunków międzyludzkich, 5 - zatrudnienia, 13 - etatowo-awansowych, 3 - opiniowania, 5 - dyscyplinarnego usunięcia z ASG, 9 - orzecznictwa partyjnego, 35 - socjalno-bytowych, i 8 - innych problemów. Załatwiono 89 spraw, natomiast 19 uznano za nieuzasadnione.

Powyższe dane świadczą o dużym zaufaniu zarówno członków partii, jak i bezpartyjnych do instancji partyjnej. Równocześnie jednak świadczą o tym, że jest jeszcze wiele formalizmu przy służbowym rozwiązywaniu problemów i spraw nurtujących ludzi.

Ponadto sekretariat Komitetu Uczelnianego zorganizował i przeprowadził: 19 spotkań z komitetami POP, na których dokonywano oceny stanu pracy partyjnej poszczególnych komitetów POP oraz wytyczano zadania dalszego usprawniania metod i stylu pracy partyjnej; 16 rozmów partyjnych z szefami komórek organizacyjnych ASG; 3 narady i odprawy instruktażowe z wykładowcami WUML; 2 spotkania z akademickim zarządzeniem KMW celem wspólnego omówienia zadań dla tej organizacji; 2 spotkania z Radą Zakładową Związków Zawodowych, na których omawiano formy i metody prowadzenia pracy ideowo-wychowawczej wśród pracowników cywilnych, umacniania dyscypliny pracy, przestrzegania zasad BHP, polepszania warunków socjalno-bytowych itp; 2 spotkania z przedstawicielami Komendy Dzielnicowej MO i komendą garnizonu dla wspólnego przedwidziania chuligańskim wybrykom młodzieży na terenie Poligonu.

W czasie ostatniej kadencji sekretariat zorganizował spotkanie kierownictwa uczelni, komitetu i sekretarzy POP z Egzekutywą KD PZPR Praga-Południe i sekretarzami większych zakładów pracy dla dokonania wymiany doświadczeń w pracy partyjnej i ustalenia głównych kierunków współpracy naszych organizacji partyjnych z organizacjami partyjnymi na terenie dzielnicy. Przeprowadzono też naradę z kierownictwem GAM, przewodniczącymi komitetów blokowych, Radą Podoficerów Zawodowych i zespołami przydziału kart wczasowych.

Uważamy, że te formy pracy sekretariatu spełniały bardzo istotną rolę na odcinku dalszego usprawniania stylu i metod pracy partyjnej, służbowej i społecznej na naszym terenie.

Praca zespołów problemowych KU przebiegała również sprawnie i w zasadzie zgodnie z planem zamierzeń. Każdy z tych zespołów podejmował pracę badawczą na wybranym odcinku swej działalności, analizował i oceniał sytuację i przedstawiał wnioski Komitetowi Uczelnianemu dotyczące form, metod i sposobów działania partyjnego. W zasadzie wszystkie główne przedsięwzięcia zaplanowane w ramach zespołów zostały zrealizowane, choć niekiedy występowały pewne zahamowania w pracy, na które sekretariat zmuszony był zwracać uwagę przewodniczącym zespołów.

Najoperatyniej działał, przejawiając przy tym wiele inwencji, uporu oraz pracowitości, zespół ds. ideologicznych i zespół ds. gospodarczo-bytowych. Wiele ważnych zadań zrealizował zespół ds. naukowo-dydaktycznych.

Niezależnie od zadań w ramach poszczególnych zespołów wszyscy członkowie KU otrzymali polecenie współdziałania z komitetami POP i w ramach tych obowiązków przekazywali im niezbędne informacje dotyczące pracy KU oraz zalecenia wyższych instancji partyjnych i służbowych, jak też udzielali komitetom pomocy w rozwiązywaniu bardziej skomplikowanych spraw wewnątrzpartyjnych.

Według oceny KU ta forma pracy zdaje na ogół egzamin. Można jednak ponownie rozważyć, czy nie byłoby lepiej, aby w przyszłości członkom KU polecać współpracę z komitetami

tych POP, do których bezpośrednio nie należą pod względem organizacyjnym.

W minionej kadencji do podstawowych osiągnięć w pracy organizacyjno-partyjnej należy zaliczyć:

- właściwy podział zadań KU między zespoły problemowe i zapewnienie ich operatywnego wnikania w pracę partyjną dotyczącą wszystkich sfer życia uczelni. W ten sposób umożliwiono wnioskowanie dla KU dostarczania mu niezbędnych materiałów do wykonywania czynności koncepcyjnych i podejmowania uchwał;
- sprawne kierowanie całokształtem pracy wewnątrzpartyjnej, reagowanie na występujące w niej ujemne zjawiska i stwarzanie warunków do rzeczowej krytyki wszelkich występujących jeszcze tu i ówdzie braków i niedomagań w pracy partyjnej i służbowej;
- szybsze i sprawniejsze reagowanie na uwagi krytyczne /wnioski i postulaty/ przedstawione na zebraniach^{-ch} i naradach KU przez ogniwa służbowe;
- głębsze łączenie działalności partyjnej z problematyką służbową, o czym świadczą podejmowane przez KU i komitety POP inicjatywy mające na celu usprawnienie procesu szkolenia, pracy naukowo-badawczej i wzmożenie dyscypliny studiów;
- bardziej konsekwentne reagowanie środkami partyjnymi na wszelkie przejawy nieprawidłowości i zaniedbania w pracy i w stosunkach międzyludzkich oraz na kształtowanie tych stosunków w kolektywach i środowiskach uczelni;
- bardziej skuteczne oddziaływanie środkami partyjnymi na realizację zadań gospodarczych i socjalno-bytowych.

Mimo osiągnięć w tych podstawowych dziedzinach działalności, w całokształcie życia wewnątrzpartyjnego występują jednak niekiedy pewne niedostatki, które należy mieć na uwadze w trakcie dalszej pracy partyjnej. Musimy bardziej rzeczowo opracowywać plany pracy POP i konsekwentniej realizować nasze zamierzenia. W niektórych POP w dalszym ciągu obserwuje się niekiedy przejawy żywicowości w działaniu i trudności w przystosowaniu aktualnych wytycznych

nadrzędnych władz partyjnych do potrzeb i warunków środowiska, które przecież ma swoje specyficzne właściwości z racji funkcji, jaką nasza uczelnia spełnia w systemie obrony kraju.

Stwierdza się niekiedy słabą operatywność przy wprowadzaniu w życie przez niektórych towarzyszy, a nawet całe komórki organizacyjne, słusznych wniosków i postulatów zgłaszanych w trakcie rozmów indywidualnych i dyskusji na zebraniach partyjnych.

W okresie sprawozdawczym zwiększył się stan ilościowy naszej organizacji partyjnej o 100 członków i kandydatów partii. Na dzień 1.03.1973 r. nasza akademicka organizacja partyjna liczy 1240 członków i 14 kandydatów partii.

Zwiększenie stanu ilościowego nastąpiło w wyniku przyjęcia nowych członków i kandydatów, zwiększenia stanów osobowych kursów, jak też przybycia pewnej ilości kadry i pracowników cywilnych.

W ostatnich 2 latach Komitet Uczelniany oraz komitety POP - zgodnie z uchwałą XIII Konferencji - rozwijały pracę nad dalszym wzrostem szeregów partyjnych, traktując tę sprawę jako jedno z ważniejszych zadań w pracy wewnątrzpartyjnej. Od marca 1971 roku do marca 1973 r. przyjęto w poczet kandydatów partii 22 towarzyszy: 3 oficerów kadry, 8 oficerów słuchaczy, 10 podoficerów i żołnierzy służby zasadniczej, 1 pracownika cywilnego. W tym samym okresie wydalono 6 towarzyszy: 3 oficerów kadry i 3 oficerów słuchaczy. Skreślono 6 osób z listy członków i kandydatów partii: 3 szeregowców i 3 pracowników cywilnych. W ubiegłej kadencji przyjęto ^{do partii} /ogółem 21 towarzyszy. Z powyższych cyfr wynika, że w ^{stosunku do} poprzedniej kadencji nie uzyskano większego postępu w efektywności pracy partyjnej nad pozyskaniem nowych członków.

Na dzień 1.03.1973 r. stan upartyjnienia poszczególnych grup osobowych akademii przedstawia się następująco: oficerów kadry - 90%; oficerów słuchaczy - 98%; chorążych - 56%; podoficerów zawodowych - 30%; podoficerów i szereg. służby zasadniczej - 4%; pracowników cywilnych - 10,7%.

Jezeli chodzi o skład socjalny naszej organizacji, to na ogólną liczbę 1254 członków i kandydatów partii - 587 osób jest pochodzenia robotniczego /48%/, 444 - pochodzenia chłopskiego /35%/, 214 - pochodzenia inteligenckiego /16,3%/, 9 - pochodzenia innego /0,7%/.

Z przytoczonych powyżej danych wynika, że stan upartyjnienia zarówno kadry, jak i słuchaczy jest bardzo wysoki. W katedrach i na III kursach upartyjnienie wynosi 100% stanu osobowego. Na pozostałych kursach praca nad wzrostem szeregów partyjnych przebiega prawidłowo. Najskłabiej przebiegała praca na tym odcinku w POP pracowników cywilnych i w pododdziałach obsługi. Walsze rezerwy kandydatów do partii tkwią jeszcze w Instytucie Dowodzenia, OBSChem, komórkach zabezpieczenia, pododdziałach obsługi, a głównie w pracownikach cywilnych. Przy odpowiednio zorganizowanej pracy ze strony komitetów POP wśród pracowników wymienionych komórek służbowych, stosowaniu bardziej efektywnych form i metod działania można pozyskać dla partii wielu bardzo wartościowych towarzyszy. Konieczna jest również poprawa stylu i metod pracy z kandydatami partii. Potwierdziły to kontrole przeprowadzone przez członków KU i rozmowy z przyjmowanymi do partii. Kandydaci partii nie zawsze są otoczeni właściwą opieką ze strony władz POP, często nie przydziela się im w systematyczny sposób poleceń i zadań partyjnych, szczególnie o charakterze ideologicznym, które zapewniłyby wyższy poziom wyrobienia partyjnego. Komitety POP zbyt rzadko prowadzą rozmowy partyjne z kandydatami partii.

W okresie minionej kadencji Komitet Uczelniany zgodnie z perspektywicznym planem realizacji uchwał przeprowadził dwukrotnie kontrolę stanu dokumentacji partyjnej i gospodarki finansowej POP. Ze sprawozdań składanych przez zespoły kontrolujące wynika, że w przytłaczającej większości dokumentacja partyjna i gospodarka finansowa prowadzona jest właściwie przez komitety POP. Zdarzają się jednak wypadki przypisywania zbyt małej wagi do estetyki i przejrzystości prowadzonej dokumentacji partyjnej.

Niepokojącym zjawiskiem jest również zaleganie przez dość dużą ilość członków partii - bez uzasadnionych przyczyn - z opłatą składek za 2, a nawet 3 miesiące i niewyciąganie przez władze POP odpowiednich wniosków partyjnych. Najczęściej przypadki takie mają miejsce w POP pracowników cywilnych, a niekiedy także i w POP kadry i słuchaczy. Komitety POP powinny w stosunku do tych towarzyszy wyciągnąć odpowiednie konsekwencje partyjne.

W okresie sprawozdawczym, zgodnie zresztą z uchwałą XIII Konferencji Partyjnej i planem jej realizacji w zakresie dalszej poprawy struktury organizacyjnej, poczyniono niezbędne korekty. Polegają one na utworzeniu nowej POP na kursie rozpoznania /trzeci rok studiów/, wyłączeniu z POP katedr Nauk Społecznych i Wydziału Politycznego towarzyszy z Oddziału Kadr, przenosząc ich do POP komórek zabezpieczenia. Towarzyszy z Ośrodka Dowodzenia, którzy do rozpoczęcia akcji sprawozdawczo-wyborczej należeli do różnych POP, przeniesiono do POP Oddziału Szkolenia, Dwóch towarzyszy z Wydziału Politycznego skierowano do pracy w POP pododdziałów obsługi i POP komórek zabezpieczenia.

W miesiącu maju ub. roku na skutek poważnych naruszeń zasad etyki partyjnej przez członków komitetu POP komórek zabezpieczenia, z wyjątkiem tow. Marczaka, polegających na bezpodstawnym pobraniu przez niektórych członków zapomóg na wyrównanie powstałych z ich winy szkód w mieniu wojskowym i straty w gospodarce wojskowej, Komitet Uczelniany zmuszony był zalecić wybranie nowych władz POP tej organizacji, a wobec towarzyszy: Janickiego i Onysiaka wyciągnąć wnioski partyjne.

Jednym z głównych przedsięwzięć KU w końcowych miesiącach kadencji było sprawowanie kierownictwa partyjnego nad organizacją i przebiegiem akcji sprawozdawczo-wyborczej w podstawowych organizacjach partyjnych Akademii Sztabu Generalnego.

Główną treścią ostatniej akcji sprawozdawczo-wyborczej w naszej uczelni była ocena postaw ideowo-politycznych przy realizowaniu uchwał VI Zjazdu PZPR, zadań i wytycznych in-

stancji nadrzędnych, zaleceń i uchwał Komitetu Uczelnianego, jak też uchwał podejmowanych przez poszczególne POP.

Z satysfakcją należy stwierdzić, że treść referatów sprawozdawczych i dyskusje na zebraniach dotyczyły szczególnie istotnych problemów pracy partyjnej naszej organizacji, a między innymi:

- stanu pracy ideowo-wychowawczej i kształtowania się postaw ideologicznych członków partii;
- zaangażowania w pracę członków partii i jej wyników w procesie dydaktyczno-wychowawczym i naukowo-badawczym;
- zadań na odcinku walki o wysoki poziom dyscypliny pracy i tajemnicy wojskowej;
- kształtowania się socjalistycznych stosunków międzyludzkich w kolektywach służbowych;
- stanu warunków socjalno-bytowych w uczelni i dróg poprawy na tym odcinku.

W trakcie trwającej akcji sprawozdawczo-wyborczej Komitetu POP rozwinęły bardzo ożywioną i posiadającą duże walory wychowawcze pracę organizacyjno-partyjną, zebrania zaś cechowała duża aktywność i wnikliwe spojrzenie na całokształt działalności i życia własnych komórek służbowych oraz uczelni, a także konstruktywna krytyka niedociągnięć i występujących jeszcze niekiedy braków w naszej pracy. Szczególnie pozytywnym przejawem akcji sprawozdawczo-wyborczej było partyjne rozliczenie na zebraniach członków partii i zespołów partyjnych z całokształtu pracy, postaw etyczno-moralnych, poddawanie krytyce tego wszystkiego, co hamuje i utrudnia realizację zadań nakreślonych w uchwale VI Zjazdu.

Należy przy tej okazji podkreślić - zgodnie z ocenami wyrażonymi na zebraniach sprawozdawczo-wyborczych, że ogólnie wszystkie POP należycie wykonywały zadania pracy partyjnej. Bardziej operatywna i pryncypialna niż w poprzednim okresie była praca POP Instytutu Dowodzenia, POP kadry Oddziału Wojsk OPK i Lotnictwa, POP Katedry TO i Szt. Oper., katedr specjalnych, POP II, a obecnie III kursu ogólnowojskowego, POP Kursu WRiA oraz POP pracowników cywilnych. Zaniżony i nie odpowiadający wymaganiom był poziom pracy partyjnej w

POP komórek zabezpieczenia /przed zmianą komitetu POP/, jak również w pododdziałach obsługi i w POP OBSChem w pierwszym półroczu ubiegłego roku.

Komitet Uczelniany reasumując całokształt pracy wewnętrznej organizacyjnej stwierdza, że przyjęty styl, zakres i metody własnej działalności oraz komitetów POP były słuszne, odpowiadały aktualnym wymaganiom życia partyjnego i zapewniły pełne włączenie całej organizacji partyjnej do realizacji zadań postawionych przed uczelnią przez kierownictwo MON, GZP i komendę akademii. Rolę, zakres i efektywność działania partyjnego w podstawowych dziedzinach życia uczelni charakteryzujemy w dalszej części referatu sprawozdawczego.

II. CHARAKTERYSTYKA I OCENA PRACY IDEOWO-WYCHOWAWCZEJ

W okresie minionej kadencji rozwinięto na szeroką skalę pracę ideowo-wychowawczą w partyjnym i bezpartyjnym środowisku naszej uczelni, realizując zadania zawarte w uchwałach KC, VI Zjazdu partii oraz w uchwale XIII Konferencji Partyjnej Akademii Sztabu Generalnego.

Jednym z głównym kierunków tej pracy realizowanych przez Komitet Uczelniany było systematyczne i wszechstronne informowanie komitetów POP i poprzez nich członków partii o uchwałach centralnych władz partyjnych w ogóle, głównych aspektach uchwał partii odnoszących się do życia wojska i uczelni, o działalności kierownictwa partii i rządu, wytycznych MON i GZP dotyczących pracy partyjno-politycznej i życia uczelni oraz o ważniejszych wydarzeniach politycznych mających istotne znaczenie dla pracy wewnątrzpartyjnej.

Formy działania w tym zakresie były różnorodne. Oprócz przekazywania poleceń partyjnych w sprawie studiowania indywidualnego przez członków partii określonych uchwał, dokumentów i publikacji, treść tych materiałów omawiano na posiedzeniach Komitetu Uczelnianego, zebraniach POP i grup partyjnych, gdzie zastanawiano się także nad sposobem ich realizacji - przy uwzględnieniu specyfiki danego środowiska.

Szczególnie ważne miejsce w tej pracy zajęły: uchwały XI Plenum KC PZPR rozpoczynające ogólnopartyjną i ogólnonarodową dyskusję nad problematyką zawartą w wytycznych na VI Zjazd Partii oraz postanowienia VI Zjazdu PZPR "O dalszy socjalistyczny rozwój Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w latach 1971-1975". Oba te niezwyklej wagi dokumenty stały się przedmiotem wszechstronnych studiów, które w rezultacie zapewniły właściwe ich poznanie i zrozumienie. Opracowany realny plan ich wdrażania przez organ partyjno-polityczny, podstawowe organizacje partyjne i organa służbowe akademii umożliwił prowadzenie działalności zgodnie z treścią tych uchwał i postanowień.

W podobny sposób zapoznano akademicki kolektyw partyjny z treścią i planem realizacji uchwały w sprawie pracy w okresie kampanii wyborczej do Sejmu PRL czy obchodów 30 rocznicy powstania Polskiej Partii Robotniczej, a także z dokumentami Komitetu Centralnego kierowanymi do instancji partyjnych i podstawowych organizacji partyjnych. Z ich treścią został zapoznany każdy członek i kandydat partii.

O problemach rozwiązywanych przez Komitet Uczelniany i podejmowanych decyzjach akademicka organizacja partyjna była informowana poprzez wydawany biuletyn i na miesięcznych lub doraźnych odprawach sekretarzy, a w wielu wypadkach - za pośrednictwem delegowanych na zebrania POP członków KU. W ten sposób wszyscy członkowie partii mieli możliwość współdziałania z Komitetem Uczelnianym w rozwiązywaniu podejmowanych problemów, a równocześnie przedstawiania uwag i propozycji w sprawach żywotnych dla całej akademickiej organizacji partyjnej.

Komitet Uczelniany nie ograniczał się do zapoznawania wszystkich członków i kandydatów partii z uchwałami i innymi dokumentami partyjnymi, lecz dokonywał również analizy i oceny ich realizacji na podstawie przeprowadzanych kontroli i sprawozdań sekretarzy POP. Wnioski płynące z przeprowadzonej analizy w każdym wypadku były dyskutowane z sekretarzami POP, a następnie omawiane na zebraniach partyjnych. Ten system pracy umożliwił operatywne eliminowanie dostrzezo-

nych niedociągnięć w realizacji uchwał i innych decyzji partyjnych.

W całym zespole środków oddziaływania ideowo-wychowawczego ważną rolę odegrało szkolenie ideologiczne.

Zgodnie z wytycznymi Komitetu Centralnego PZPR, Głównego Zarządu Politycznego WP oraz Komitetu Uczelnianego ASG wszyscy członkowie i kandydaci partii, aktywiści KMW oraz bezpartyjni zostali objęci różnymi formami szkolenia ideowo-politycznego.

Celem tego szkolenia było kształtowanie ideowych, zaangażowanych w budownictwie socjalizmu postaw, umacnianie świadomej dyscypliny partyjnej i służbowej, wyzwianie aktywności i ofiarności w realizacji zadań służbowych i społecznych stawianych przed uczelnią przez kierownictwo MON i GZP.

Osiągnięciu tego trudnego i złożonego celu sprzyjał zorganizowany w akademii - zgodnie z dokumentami normującymi tryb i zasady działalności szkoleniowo-propagandowej w Siłach Zbrojnych PRL - system szkolenia ideowo-politycznego, dostosowany do potrzeb społecznych składu osobowego ASG oraz wymagań stawianych szkolonym grupom żołnierzy i pracowników cywilnych.

Najwyższą formą szkolenia ideowo-politycznego jest zorganizowany w ASG Wieczorowy Uniwersytet Marksizmu-Leninizmu.

W latach 1970/71 i 1971/72 szkolenie na WUML prowadzone było w 2 grupach dla 70 doktorantów. W grupach tych realizowano zmodyfikowany za zgodą GZP - ze względu na potrzeby doktorantów - program Wydziału Nauk Politycznych i Wojskowych WUML. Studia w ramach tego programu ukończyło ogółem 41 towarzyszy. Niezależnie od tego prowadzone były zajęcia dla 24 towarzyszy w trzeciej grupie WUML, realizującej typowy program Wydziału Nauk Politycznych i Wojskowych. Z grupy tej ukończyło studia 19 towarzyszy.

Natomiast w bieżącym roku akademickim na WUML szkoliło się w dwóch grupach 52 towarzyszy, którzy przerabiają również typowy program Wydziału Nauk Politycznych i Wojskowych.

Zainteresowanie słuchaczy WUML dobraną przez KU problematyką szkolenia ideowo-politycznego i specjalistycznego

było duże. Przyczynił się do tego również w pewnej mierze stosunkowo wysoki poziom większości wykładów wygłaszanych np. przez takich towarzyszy, jak: J. Dworniak, J. Bujniewicz, Cz. Łuszczyna, St. Wasil i P. Wojciul. Niektóre wykłady budziły jednak pewne zastrzeżenia, gdyż stanowiły powtórzenie wykładów wygłaszanych dla słuchaczy kursów stacjonarnych.

Podczas egzaminów i kolokwiów przytłaczająca większość słuchaczy WUML uzyskiwała oceny dobre i bardzo dobre. Jednak te niewątpliwe osiągnięcia pomniejsza znacznie fakt, że wielu towarzyszy, którzy rozpoczęli studia, zwłaszcza w grupach doktoranckich, z dużym zapałem i sumiennością - ze względu na nadmiar zajęć służbowych w czasie trwania pierwszego roku szkolnego - zrezygnowało, niestety, ze studiów, nie mogąc podjąć wielu tak poważnym obowiązkom. Tym się tłumaczy również, między innymi, poważny spadek frekwencji na 1 roku studiów WUML o profilu doktoranckim. Towarzyszy, którzy nie zaliczyli 1 roku studiów, przeniesiono do grup szkolących się w ramach konferencji ideowo-teoretycznych. Natomiast ci towarzysze, którzy wytrwali do końca studiów, zostali dobrze przygotowani pod względem ideowo-politycznym i fachowym do codziennej pracy wychowawczej z podwładnymi, a w profilu studiów doktoranckich - dodatkowo do egzaminów doktorskich.

Najbardziej powszechną formą szkolenia ideowo-politycznego, obejmującą większość oficerów kadry uczelni /tak partyjnych, jak i bezpartyjnych/, są konferencje ideowo-teoretyczne.

Zajęcia w tym profilu szkolenia organizowane były w ten sposób, że po kilkugodzinnym wykładzie wprowadzającym dla wszystkich uczestników konferencji odbywały się 3-4-godzinne zajęcia seminaryjne w 11 grupach szkoleniowych prowadzone pod kierownictwem oficerów Wydz. Polit. i Katedry Nauk Społ. /zgodnie z zarządzeniem Zastępcy Komendanta ASG ds. politycznych PF nr 10 z dnia 30.01.1971 r/.

Wykłady prowadzone były na wysokim poziomie przez odpowiednio dobranych prelegentów reprezentujących środowiska naukowe lub instancje partyjne czy też rządowe.

Frekwencja na wszystkich konferencjach ideowo-teoretycznych - dzięki temu, że nie kolidują one w czasie z innymi zajęciami służbowymi - była wysoka i wynosiła około 90% objętych tą formą szkolenia. W zasadzie nieobecność na zajęciach była usprawiedliwiona. Notuje się jednak pojedyncze przypadki nieobecności tych samych towarzyszy na wszystkich przeprowadzanych zajęciach z przyczyn służbowych czy zdrowotnych, chociaż przy lepszym planowaniu czynności niektórzy z nich również mogliby w zajęciach wziąć udział.

Wszyscy uczestnicy szkolenia otrzymywali przygotowane przez organizatorów zagadnienia do dyskusji wraz z wykazem literatury koniecznej do opracowania określonych tematów, ale - jak twierdzą uczestnicy szkolenia - jest za dużo pozycji zalecanych do przestudiowania i są kłopoty z ich zdobyciem, gdyż w bibliotece uczelni są w pojedynczych czy kilku zaledwie egzemplarzach. Dlatego też z dużym uznaniem przyjęto wydawnictwo, w którym zamieszczano konkretne materiały przedrukowane z trudno dostępnych pozycji. Uczestnicy szkolenia sugerują, by tę formę pomocy w przygotowaniu do zajęć utrzymać.

Dyskusje w poszczególnych grupach były dość ożywione i wykazały duże zainteresowanie omawianymi tematami, zwłaszcza wtedy, gdy dyskutowane problemy dotyczyły różnorodnych dziedzin rozwoju społeczno-gospodarczego naszego kraju ujętych w uchwale VI Zjazdu PZPR, a więc praktycznie - spraw żywo interesujących dla każdego z uczestników szkolenia. Nie znaczy to wcale, że wszyscy uczestnicy szkolenia równie aktywnie uczestniczą w dyskusji. Obserwuje się jeszcze formalne przygotowanie do dyskusji i powtarzanie przeczytanych materiałów bez własnych ocen czy wniosków.

Konferencje ideowo-teoretyczne są dobrą formą kształcenia politycznego, ponieważ przyczyniają się do poszerzenia i pogłębienia wiadomości, pomagają zrozumieć wiele pro-

blemów teoretycznych, przysparzają argumentów niezbędnych do prowadzenia dyskusji i w ogóle pracy ideowo-wychowawczej z podwładnymi.

Dość powszechna jest również opinia, że konferencje ideowo-teoretyczne zdają egzamin, ponieważ umożliwiają wymianę myśli, nie krępują w wypowiedziach, a prowadzący dyskusje wyczerpująco wyjaśniają sprawy niezrozumiałe czy kontrowersyjne.

Dlatego też wysuwane są postulaty, by tę formę szkolenia ideowo-politycznego kadry naukowo-dydaktycznej w dalszym ciągu kontynuować, eliminując dostrzeżone w niej usterki czy braki.

Należy przede wszystkim zwrócić uwagę na wszechstronniejsze przygotowanie do dyskusji, wybieranie mniejszej ilości zagadnień wymagających przedyskutowania, natomiast omawianie ich dogłębniej i bardziej wyczerpująco.

Kolejną formą szkolenia ideowo-politycznego, prowadzonego w ASG, są Koła Wiedzy o Partii, skupiające w 5 grupach szkoleniowych członków i kandydatów PZPR oraz aktywistów KMW /podoficerów zawodowych, żołnierzy służby zasadniczej i pracowników cywilnych/.

W KWOP poszczególne tematy szkoleniowe przerabiane były przede wszystkim metodą referatów lub pogadanek połączonych z dyskusją.

Na podstawie analizy i oceny tej formy szkolenia, dokonanej przez KU w 1971 roku ustalono, że niewystarczająca była aktywność i dyscyplina partyjna; nie zawsze również i nie wszyscy sumiennie przygotowywali się do zajęć. Na przykład w POP pododdziałów obsługi i komórkach zabezpieczenia zbyt słaba była kontrola przygotowania i uczestnictwa w szkoleniu ze strony odpowiedzialnych za zabezpieczenie tego profilu szkolenia sekretarzy i komitetów POP, co powodowało pewne obniżenie efektów szkoleniowych. Niezależnie od tego wszyscy żołnierze służby zasadniczej oraz podoficerowie zawodowi objęci zostali programowym szkoleniem politycznym zgodnie z wytycznymi GZP. Poziom tego szkolenia - aczkolwiek

20

zróżnicowany - jest ogólnie zadowolający. Są jednak w nim niedociągnięcia metodologiczne, które należy eliminować. Stosunkowo za słaba jest frekwencja części żołnierzy funkcyjnych w tym szkoleniu, głównie w kompanii samochodowej.

Szkolenie ideologiczne pracowników cywilnych nie spełnia zamierzonego celu, gdyż praktykuje się w ramach tego szkolenia kilkugodzinne wykłady dla wszystkich pracowników cywilnych, mimo zróżnicowanego poziomu ich wykształcenia: od niepełnego podstawowego do wyższego. Nie poprawi tego stanu rzeczy nawet wyznaczanie do wygłaszania wykładów najlepszych dydaktyków lub działaczy społeczno-politycznych. Stąd wniosek, że w przyszłości trzeba będzie ten system szkolenia zmienić.

Poważną trudność stanowiło również zapewnienie maksymalnej frekwencji na szkoleniu ze względu na różne godziny rozpoczęcia pracy w poszczególnych zespołach organizacyjnych ASG i ten element trzeba zatem uwzględnić przy opracowywaniu nowego systemu szkolenia.

Celem usprawnienia i podniesienia efektów szkolenia ideologicznego pracowników cywilnych proponuje się zrezygnowanie z dotychczasowych form organizacyjnych i utworzenie trzech grup szkoleniowych, a mianowicie: grupy obejmującej pracowników kasyna i kuchni żołnierskiej, grupy dla wszystkich pracowników WAK-u, GAM-u i Pralni Garnizonowej oraz grupy dla pozostałych pracowników akademii.

Przeprowadzanie szkolenia poświęconego niektórym wybranym zagadnieniom należy zlecać także poszczególnym szefom. Można by organizować go również na bazie grup związkowych. Za szkolenie w poszczególnych grupach należy wyznaczyć odpowiedzialnych /imiennie/. Za całość szkolenia ideologicznego pracowników cywilnych powinni być odpowiedzialni oficer z Wydz. Polít. i przewodniczący Rady Zakładowej ZZ. Dotychczasowy dobór tematów był w zasadzie dobry i zaspokajał potrzeby środowiska. W dalszym ciągu w programie szkolenia należy uwzględnić przede wszystkim aktualne zagadnienia społeczno-polityczne.

Dokonywane okresowo analizy oraz oceny poziomu szkolenia ideowo-wychowawczego we wszystkich profilach umożliwiły

KU i Wydziałowi Politycznemu. niezwłoczne podejmowanie skutecznych decyzji i przedsięwzięć organizacyjnych, pozwalających eliminować stwierdzone braki i niedociągnięcia. Między innymi KU polecił: 1/ komitetom i sekretarzom POP - zapewnić aktywniejszy udział towarzyszy w szkoleniu, przynajmniej raz na dwa-trzy miesiące analizować przebieg i rezultaty szkolenia ideowo-politycznego, oceniać poziom przygotowania się uczestników, a wobec opieszłych wyciągać odpowiednie wnioski partyjne, przedstawiać KU dezyderaty i propozycje, mające na celu usprawnienie pracy szkoleniowej; 2/ towarzyszom odpowiedzialnym za organizację i przebieg szkolenia - bardziej elastycznie planować zajęcia, aby zapewnić udział wszystkich uczestników w szkoleniu; 3/ lektorom, starszym grup i wszystkim towarzyszom odpowiedzialnym za programowe, dydaktyczne i organizacyjne aspekty tego szkolenia - traktować powierzone im obowiązki jako długofalowe polecenie partyjne, z którego należy się systematycznie rozliczać przed instancjami partyjnymi.

Integralną częścią pracy ideowo-wychowawczej realizowanej w naszej uczelni była działalność ideologiczna komitetów i organizacji partyjnych.

KU w doborze właściwych treści i metod ideowo-wychowawczej działalności wszystkich POP naszej uczelni kierował się linią generalną naszej partii, dyrektywami Ministra Obrony Narodowej oraz wytycznymi GZP. Istotny wpływ na działalność POP w dziedzinie ideologicznej wywarły wytyczne "O dalszy socjalistyczny rozwój Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej", które między innymi stwierdzają, że "Organizacje partyjne mają obowiązek prowadzić stałą pracę wychowawczą z członkami partii, kształtować ich postawy. Oceny postaw i aktywności każdego członka partii niezależnie od jego partyjnych czy państwowych funkcji dokonywane na zebraniach POP lub w trakcie indywidualnych rozmów stanowią ważne i stałe zadanie organizacji partyjnych".

Na dobór treści pracy ideologicznej wywierała również określony wpływ aktualna sytuacja w kraju oraz wydarzenia międzynarodowe. Punktem wyjścia dla działalności ideologi-

22

cznej POP, OOP i grup partyjnych oraz KU było dążenie do ukształtowania wszechstronnej wiedzy społeczno-politycznej, przekonań ideowych członków naszej organizacji, ich aktywnych postaw odzwierciedlających osobiste oddanie ideałom socjalizmu oraz gotowość do walki w ich obronie.

Celem przedsięwzięć ideowo-wychowawczych było także kształtowanie postaw głębokiego patriotyzmu połączonego z internacjonalizmem; wzniecanie uczuć nienawiści do wrogów ojczyzny ludowej, gotowości do poświęceń i wyrzeczeń w jej obronie; umacnianie: odporności ideowej i moralnej na dywersję ideologiczną prowadzoną przez nieprzyjaciela; zrozumienie konieczności aktywnego uczestnictwa w pracach społecznych i przestrzegania przyjętych form współżycia między ludźmi; dbałości o społeczne mienie oraz potrzebę walki ze złem, marnotrawstwem, wygodnictwem, brakiem odpowiedzialności i niedociągnięciami organizacyjnymi.

Problemy ideologiczne, zwłaszcza o charakterze najbardziej aktualnym, były przedmiotem posiedzeń komitetów i zebrań POP. W okresie sprawozdawczym odbyło się średnio prawie w każdej POP około 15 posiedzeń komitetów i 13 zebrań poświęconych powyższemu problemom.

Najmniej zebrań o charakterze ideologicznym miała POP-6 skupiająca katedry RWiAO, OTK, Cybernetyki i Org.Mob. /tylko 10/, najwięcej zaś - POP-4 i POP-5 /19/. Szczególną natężenie pracy ideowo-wychowawczej przypadało na rok 1971. Wzrosła także rzeczowość dyskusji, jej konkretność, a nade wszystko ilość uczestników dyskusji /trzykrotnie większa w stosunku do lat ubiegłych/. To wyraźne ożywienie dyskusji świadczy, z jednej strony, o wzroście aktywności i osobistego zaangażowania towarzyszy w sprawy istotne dla kraju i jego przyszłości pod wpływem decyzji VII i VIII Plenum KC i uchwał VI Zjazdu, z drugiej zaś - o dojrzałości ideologicznej członków akademickiej organizacji partyjnej.

We wszystkich organizacjach podstawowych ASG problemy ideologiczne były podejmowane i dyskutowane na zebraniach przeciętnie co drugi miesiąc, a w POP-4 /Wydział Polityczny, Katedra Nauk Społecznych, Zakład Dydaktyki Wojskowej, Katedra

Historii Sztuki Wojennej/ i w POP-5 /Katedra Taktyki Tyłów/
- prawie raz w miesiącu. Inicjatorską rolę w podejmowaniu
problemów ideologicznych spełniała POP-4 i POP-5. Natomiast
w pozostałych POP omawiano najczęściej tylko te problemy,
które sugerowane były przez Komitet Uczelniany.

Tematyka ideowa, będąca przedmiotem rozważań na zebra-
niach POP, była trafna, słuszna, interesująca towarzyszy i
wynikała w dużej mierze z potrzeby zajęcia się nią w okre-
ślonych sytuacjach.

O trafności doboru tematów ideowych świadczy fakt
stosunkowo wysokiej aktywności towarzyszy zabierających głos
w dyskusji.

Bardzo istotnym osiągnięciem w pracy ideologicznej
jest dalszy wzrost świadomości i aktywności politycznej czło-
ków i kandydatów naszej akademickiej organizacji, ich dalsza
konsolidacja wokół politycznego programu partii i rządu oraz
ukształtowanie się dużej aktywności zawodowej i społecznej.
Dowodem powyższego jest chociażby fakt uczestniczenia w czy-
nie dla uczczenia VI Zjazdu PZPR 1458 osób naszej uczelni.

Dużo wysiłku w ideowe wychowanie towarzyszy słuchaczy
wkładają szefowie katedr, kierownicy kursów i grup oraz
oficerowie kadry naukowo-dydaktycznej. Rozumieją oni bowiem,
że są odpowiedzialni za moralno-polityczne przygotowanie ofi-
cera dyplomowanego w równym stopniu co pracownicy aparatu
partyjno-politycznego naszej uczelni.

Zjawiskiem ujemnym jest zbyt częste unikanie stawiania
na zebraniach POP tzw. problemów "drażliwych", o których
szeroko się mówi w różnego rodzaju luźnych rozmowach,
unikając podnoszenia ich w partyjnych dyskusjach na zebra-
niach POP.

W całości wychowania ideowego słuchaczy ASG waż-
ną rolę spełniają przedmioty społeczno-polityczne. Jako in-
tegralna część składowa ogólnego programu nauczania i wycho-
wywania są one potężnym środkiem propagandy idei socjalizmu,
co ma niezmiernie istotne znaczenie, gdyż na obecnym etapie
walki między socjalizmem a kapitalizmem punkt ciężkości wy-

24

rażnie przesunął się na płaszczyznę ideologiczną. Front ideologiczny zatem stał się obecnie głównym frontem walki ustrojów w skali światowej, a przedmiotem tej walki jest człowiek, jego postawa i świadomość ideowa oraz polityczna.

Szczególnie ważnym obiektem ataków imperialistycznej dywersji ideologicznej są nasze siły zbrojne. Dążenie imperializmu do podważania wewnętrznej spójności ideowo-politycznej i moralno-bojowej wojsk stanowią główny cel jego działania ideologicznego, obliczonego na osłabienie mocy obronnej Polski Ludowej i państw - członków Układu Warszawskiego. Te przejawy wrogiej propagandy i dywersji ideologicznej dyktują konieczność nieustannego pogłębiania pracy ideowo-politycznej wśród całych stanów osobowych sił zbrojnych, a w szczególności wśród stanu osobowego słuchaczy ASG - przyszłych dowódców i oficerów sztabu.

Absolwenta ASG cechować musi gruntowna znajomość ideologii socjalistycznej, aktywność w realizacji polityki partii i władzy ludowej, patriotyzm nierozzerwalnie związany z internacjonalizmem, gotowość do skutecznego przeciwdziałania ideologii burżuazyjnej w obronie zwartości moralno-politycznej narodu i jego sił zbrojnych, zaangażowania w pracę społeczną na rzecz pomnażania dorobku naszego społeczeństwa. W osiągnięciu najistotniejszych, ideowo-wychowawczych i metodologicznych celów kształcenia słuchaczy ASG przedmioty społeczno-polityczne spełniają funkcję ideowo-wychowawczą, ogólnopoznawczą i praktycznie użyteczną. Umożliwiają one słuchaczom zdobycie głębokiej wiedzy z dziedziny marksistowsko-leninowskiej teorii i metodologii, niezbędnej zarówno do prowadzenia pracy wychowawczej w wojsku, jak również do sprawnego dowodzenia oraz studiowania rozwijającej się nauki i sztuki wojennej. Treści społeczno-polityczne w programach nauk społeczno-ekonomicznych dobierane są pod kątem realizacji podstawowych zadań, zmierzających do rozwijania i kształtowania ideowo-politycznych cech osobowości absolwenta ASG.

Słuchacze uczą się zarówno wiedzy ideowo-politycznej, jak też myślenia politycznego i umiejętności krytykowania różnorodnych antysocjalistycznych teorii i poglądów współ-

czesnych teorii i koncepcji rewizjonistycznych oraz sekciarsko-dogmatycznych.

Ideowo-wychowawcze oddziaływanie wpływa na cały proces kształcenia słuchaczy oraz na programy wszystkich dyscyplin naukowych. W istocie bowiem podstawą do realizacji zasad jedności nauczania i wychowania są założenia socjalistycznej ideologii i obowiązującej doktryny obronnej. Główny cel kształcenia nie ogranicza się do mistrzowskiego opanowania sztuki wojennej, lecz uwzględnia również dokładne poznanie potencjalnego przeciwnika. W każdym ćwiczeniu taktyczno-operacyjnym słuchacze analizują siły tego przeciwnika, metody tzw. wojny psychologicznej prowadzonej przez dywersyjne ośrodki imperialistyczne przeciwko krajom socjalistycznym, uczą się przeciwdziałania dywersji ideologicznej. Równocześnie zajęcia taktyczno-operacyjne w ASG pogłębiają uczucia braterstwa broni i idei z żołnierzami Armii Radzieckiej i armii innych państw socjalistycznych.

Wykonując zadania wynikające z uchwał VI Zjazdu Partii, wzbogacono program studiów pod względem ideowo-wychowawczym. Rozszerzono zwłaszcza zakres zagadnień związanych z umacnianiem i doskonaleniem kierowniczej roli partii oraz rozwojem demokracji socjalistycznej, krytyką niemarksistowskich i antysocjalistycznych teorii i poglądów, zwrócono także większą uwagę na rzeczową argumentację w dyskusjach podczas zajęć grupowych. Rozwiązania wymaga dalsze rozwinięcie programu pracy partyjno-politycznej w wojsku prowadzonej w warunkach pokoju.

Realizowana przez organizację partyjną naszej uczelni praca ideowo-wychowawcza, która w wyniku uchwał VII i VIII Plenum KC PZPR, a następnie VI Zjazdu nabrała nowej, głębszej treści, w sposób zasadniczy wpływała na kształtowanie właściwej atmosfery pracy i stosunków międzyludzkich. W codziennej działalności Komitet Uczelniany oraz organizacje partyjne ASG i ich komitety coraz mocniej utrwały socjalistyczne kryteria w tym zakresie. Jeśli chodzi o stosunki między przełożonym a podwładnym, to szczególną uwagę zwró-

280

cono, z jednej strony, na kształtowanie wzajemnej życzliwości, szacunku i troski o osobiste potrzeby pracowników, z drugiej zaś - na sumienność w pracy, dyscyplinę, troskę o społeczną własność i właściwe wymagania w odniesieniu do własnej postawy, dzięki czemu pogłębiono w okresie sprawozdawczym atmosferę sprzyjającą ludziom "dobrej roboty". Należy podkreślić, że prawie we wszystkich komórkach służbowych uczelni osiągnięto znaczny postęp na tym odcinku. Takiej atmosfery zabrakło niestety w Wydziale Finansowym i częściowo w kwatermistrzostwie. Pewne ujemne zjawiska w tym zakresie wystąpiły też w Katedrze Nauk Społecznych i w Katedrze Mobilizacji. Za mało również popularyzowano w uczelni ludzi "dobrej roboty", na co w dalszej działalności należy zwrócić większą uwagę.

Organizacje i instancje partyjne zdecydowanie i skutecznie ingerowały w poważniejszych przypadkach odstępstw od powyższych zasad w działalności lub postawach pojedynczych towarzyszy. Poszczególne organizacje partyjne oraz Komitet Uczelniany wnikliwie rozpatrywały tego typu sprawy i doprowadzały je do należytego partyjnego rozwiązania. Świadczy o tym fakt, że za tego typu naruszenia poza trzema przypadkami, które rozpatrywał Komitet Uczelniany, w pozostałych 9 przypadkach rozpatrywały POP. W związku z drobniejszymi naruszeniami w tej mierze przeprowadzono również wiele rozmów na szczeblu POP. Świadczy to o konkretnym wkładzie organizacji partyjnych w inspirowaniu i umacnianiu właściwych stosunków i atmosfery pracy w całym naszym akademickim kolektywie. Dalsza nasza praca nad umacnianiem socjalistycznych zasad i treści w stosunkach międzyludzkich podkreślać będzie oczywiste stwierdzenie, że troska o każdego pracownika i jego potrzeby musi iść w parze z taką samą troską tegoż pracownika o jak największą efektywność i dyscyplinę pracy, o poszanowanie każdej "społecznej złotówki".

W całokształcie pracy ideowo-wychowawczej i w jej osiągnięciach udział mają również inne organizacje społeczne.

Na podstawie dokonanej analizy i oceny działalności ideowo-wychowawczej na terenie ASG masowych organizacji spo-

łeczno-politycznych /ZZ, ORW, WKS "Kadra", KMW, ZMS/ oraz ZHP można ogólnie stwierdzić, że ich planowanie, organizowanie i realizowanie zamierzeń ideowo-wychowawczych było zadowalające i przyczyniło się do kształtowania właściwych postaw ideowych i moralnych oraz krzewienia oświaty w gronie członków tych organizacji. Sumiennie pracują w tych organizacjach towarzysze: A. Melcer, Cz. Michałowski, K. Nowak, T. Paraskiewicz, G. Piuro, M. Szuflita, M. Stański i inni.

Do zjawisk negatywnych należy m.in. to, że działalność tych organizacji w przeważającej mierze skupia się we własnym środowisku organizacyjnym, nie współpracują one z podobnymi organizacjami na terenie Pragi-Południe. Zbyt mały jest także udział członków partii w tych organizacjach.

Wiele uwagi poświęcał KU pracy Klubu Oficerskiego ASG. Efektem starań kierownictwa służbowego i partyjnego ASG jest modernizacja pomieszczeń Klubu /sali kinowej, kameralnej, rycerskiej/, utworzenie estetycznej i nowocześnie urządzonej kawiarni, w której mieszkańcy Poligonu mogą kulturalnie spędzać wolne chwile.

Do form pracy agitacyjno-propagandowej Klubu należy zaliczyć: wyświetlenie filmów i najnowszych kronik filmowych tematycznie związanych z ważniejszymi wydarzeniami społeczno-politycznymi, rozwijanie agitacji pogładowej, organizowanie wystaw z okazji ważniejszych rocznic, aranżowanie imprez artystycznych, konkursów o treści ideowo-politycznej, organizacja zawodów sportowych oraz udział w organizowaniu spotkań stanu osobowego ASG z przedstawicielami partii lub rządu.

Szczególnie ożywioną działalność rozwinęła Rada Klubu, której przewodniczy tow. Cz. Krzemiński. Pożądane byłoby dalsze usprawnienie i urozmaicenie form pracy codziennej Klubu. Większą uwagę należy zwrócić na rozszerzenie działalności kulturalno-oświatowej Klubu wśród słuchaczy.

Podkreślić należy, że na intensyfikację oraz doskonalenie i unowocześnienie wszystkich form pracy ideowo-wychowawczej, kształtowanie socjalistycznych stosunków międzyludzkich i likwidowanie braków duży wpływ wywarła systema-

tyczna, sprawna pod względem organizacyjnym oraz inicjatorska działalność KU i Wydziału Politycznego ASG.

KU oraz powołany przezeń zespół ds. oceny i inicjowania pracy ideologicznej - zgodnie z uchwałą XIII Konferencji Partyjnej ASG - okresowo analizował i oceniał poziom szkolenia partyjno-politycznego, działalność ideowo-wychowawczą poszczególnych instancji partyjnych i służbowych, POP oraz organizacji społecznych zwłaszcza pod kątem efektywności pogłębiania wiedzy marksistowsko-leninowskiej, postaw ideowych, patriotycznych, internacjonalistycznych i moralnych, skuteczności wpływania na nastroje stanu osobowego ASG. Poza tym sekretarze POP na odprawach i naradach lub podczas okresowych spotkań informowali Sekretariat KU o własnej pracy ideowo-wychowawczej, co ułatwiało jej usprawnianie i pogłębianie.

Niemalży wpływ na pogłębienie treści oraz usprawnienie form działalności ideowo-wychowawczej wszystkich ogniw i towarzyszy pracujących w naszej uczelni wywarły organizowane przez KU narady partyjno-służbowe i inne formy partyjnego oddziaływania na kolektyw ASG. Sprawom tym poświęcono w okresie sprawozdawczym dwie narady i jedno rozszerzone posiedzenie KU, podczas którego powzięto obowiązującą uchwałę, która obecnie jest w trakcie realizacji.

Reasumując dotychczasową działalność na odcinku ideologicznym należy podkreślić, że:

1. styl i metody pracy KU oraz komitetów POP w dziedzinie działalności ideowo-wychowawczej były słuszne i powinny być nadal kontynuowane;
2. organizacja szkolenia ideowo-politycznego we wszystkich pionach - poza pracownikami cywilnymi - była trafna i uzasadniona, a formy szkolenia - dostosowane do struktury służbowej i warunków ASG oraz zgodne z wytycznymi instancji nadrzędnych;
3. programy szkolenia oraz zadania bieżące w dziedzinie pracy ideowo-wychowawczej zostały w pełni zrealizowane i zapewniły osiągnięcie założonego celu.

Równocześnie ustępujący Komitet Uczelniany proponuje:

1. W następnym roku szkoleniowym kontynuować przyjęte kierunki, formy i metody pracy ideowo-politycznej. Konsekwentnie wyeliminować stwierdzone braki oraz wprowadzać niezbędne korekty i usprawnienia, wykorzystując w tym celu doświadczenia i uwzględniając zadania stawiane przez instancje nadrzędne oraz postulaty i propozycje wysunięte w toku bieżącej akcji sprawozdawczo-wyborczej.
2. Na posiedzeniach komitetów i zebraniach POP dokonywać analizy i oceny stopnia przygotowania poszczególnych towarzyszy do zajęć programowych, aktywności w dyskusji, przy - czyn nieobecności itp.
3. W trakcie zebrań POP i grup partyjnych oraz rozmów indywidualnych mobilizować uczestników szkolenia politycznego i partyjnego do aktywnych postaw podczas zajęć oraz do przestrzegania frekwencji, zwłaszcza w grupach szkoleniowych WUML, KWOP oraz w grupach szkolenia ideologicznego pracowników cywilnych.
4. W programach szkolenia w szerszym niż dotychczas zakresie uwzględniać aktualną problematykę ekonomiczną oraz społeczno-polityczną kraju.
5. W życiu wewnętrznym POP stworzyć atmosferę większej odpowiedzialności wszystkich członków partii /w katedrach, zakładach, grupach szkoleniowych, na kursach, a w komórkach administracyjnych wszystkich oficerów i podoficerów za poziom szkolenia ideowo-politycznego, za kształtowanie postaw socjalistycznych. Zwiększyć w tej mierze zakres oddziaływania Katedry Nauk Społeczno-Politycznych, zwłaszcza drogą dalszego doskonalenia programów szkolenia i wychowania oraz podjęcia pracy instruktazowej i udzielania bezpośredniej pomocy w przygotowywaniu wszelkich form szkolenia ideowego w uczelni.
6. W pracy sekretarzy i komitetów POP rozszerzyć zakres codziennego oddziaływania ideowo-wychowawczego na członków, a zwłaszcza kandydatów partii, efektywniej wykorzystywać do tego celu polecenia partyjne.

7. W grupach partyjnych rozszerzyć treść i udoskonalić formy pracy ideowo-wychowawczej, zwłaszcza zwiększyć w tej mierze ich własną inicjatywę i aktywność, szczególnie w odniesieniu do spraw budzących wątpliwości, trudnych, drażliwych, bez biernego oczekiwania na dyrektywy i wytyczne odgórne.
8. W pracy masowych organizacji społecznych, zwłaszcza młodzieżowych, rozszerzyć pracę ideowo-wychowawczą członków partii i szerzej włączyć do pracy ideologicznej w tych organizacjach, gdyż właściwe wychowanie młodego pokolenia jest sprawą niezwykle istotną dla przyszłości naszego kraju. Rozszerzyć należy zwłaszcza wpływ ideowo-wychowawczy na jednostki aspołeczne, bezideowe, które występują także na terenie uczelni.

Pogłębić należy w tej dziedzinie współdziałanie rodziny, środowiska społecznego, szkoły oraz organizacji młodzieżowych.

W całokształcie działalności ideowo-wychowawczej i wewnątrzpartyjnej z młodzieżą stosować w sposób twórczy - dostosowując do lokalnych potrzeb i warunków - wskazania zawarte w Tezach Programowych KC PZPR przyjęte przez VII Plenum KC PZPR. Podczas realizacji tych wskazań zwrócić uwagę, by przy współdziałaniu władz dzielnicowych W-wa Praga-Południe powołać do życia środowiskową organizację ZMS na terenie naszego garnizonu. Natomiast w praktyce pracy wewnątrzpartyjnej na tym odcinku przyjmować zasadę, by na posiedzeniach KU PZPR i komitetów POP ustalać i przydzielać indywidualne polecenia partyjne dotyczące pracy z młodzieżą. Systematycznie /przynajmniej jeden raz w półroczu/ dokonywać oceny efektów realizacji tych poleceń oraz precyzować zadania dalszej ideowo-wychowawczej i organizacyjnej pracy z młodzieżą. Sprawy wychowania młodzieży przynajmniej raz w roku omawiać na zebraniach POP.

9. W całokształcie pracy ideowo-wychowawczej położyć większy nacisk na doskonalenie tych wszystkich form i środków

ideowego oddziaływania, które wpływają na podnoszenie zawartości ideowo-moralnej, dążenie do przodownictwa w szkoleniu, pracy i służbie, a zatem przyczyniają się do podnoszenia gotowości bojowej naszego wojska w szerokim tego słowa znaczeniu.

III. CHARAKTERYSTYKA I OCENA PRACY PARTYJNEJ W DZIEDZINIE DYDAKTYCZNEJ I NAUKOWO-BADAWCZEJ

Działalność dydaktyczno-wychowawcza i naukowo-badawcza to dwa główne, lecz wzajemnie merytorycznie uwarunkowane i organizacyjnie przenikające się nurty partyjnego i służbowego wysiłku kadry akademii, zmierzającego do pełniejszego osiągnięcia podstawowych celów uczelni. Jakość uzyskiwanych w tej działalności efektów zależy bowiem od wpływu oddziaływania partyjnego na kompleksowo ujmowane i aktualnie rozwiązywane problemy pracy służbowej składające się na doskonalenie umiejętności przekazywania wiedzy, kształtowanie moralno-ideowych postaw słuchaczy oraz rozwijanie nauki wojennej - zgodnie z prognozowanym rozwojem techniki i potrzebami w zakresie zwiększenia potencjału obronnego sił zbrojnych.

Aktualna, wszechstronna analiza i partyjna ocena całokształtu pracy naukowej i dydaktyczno-wychowawczej uczelni i efektów uzyskanych przez kadry akademii dotyczy ostatnich dwóch lat działalności ASG, zamykających jej 25-letni okres w służbie sił zbrojnych. Minister Obrony Narodowej na jubileuszowym spotkaniu z kadry akademii wysoko ocenił działalność ASG oraz wkład uczelni w ogólny rozwój naszego ludowego Wojska Polskiego w okresie 30-letniej jego historii.

Program partyjnego oddziaływania na proces kształcenia i wychowania słuchaczy oraz realizację programu działalności naukowej był tworzony w oparciu o uchwałę XIII Konferencji Partyjnej, a następnie wzbogacany twórczymi inicjatywami wysuwanymi przez POP w okresie przygotowań do VI Zjazdu, a zwłaszcza w procesie realizacji uchwały Zjazdu. Wyrazem

tych inicjatyw i postulatów był opracowany przez Komitet Uczelniany uogólniony perspektywiczny "Plan realizacji zadań wynikających z uchwał VI Zjazdu".

W planie wyróżniono trzy podstawowe grupy zadań, na których wykonaniu skoncentrowano główny wysiłek działalności partyjnej;

1. Inspirowanie i organizowanie narad partyjnych z udziałem kierownictwa ASG, Rady Naukowej i aktywu partyjnego, poświęconych doskonaleniu metod szkolenia słuchaczy.
2. Inspirowanie prac w zakresie badań nad efektywnością studiów oraz wdrażanie ich do praktycznej działalności komórek dydaktycznych.
3. Inspirowanie przedsięwzięć zmierzających do zwiększenia efektywności pracy naukowo-badawczej kadry.

Plan stał się dla KU i wszystkich POP realną podstawą partyjnego działania i oceny osiągniętych wyników. Opracowane w oparciu o ten plan plany poszczególnych POP uwzględniały ponadto zadania wynikające z ich specjalności. Zadania te realizował Komitet Uczelniany przez powołany zespół KU do spraw inicjowania i partyjnej oceny pracy dydaktyczno-naukowej oraz POP poszczególnych katedr, POP Oddziału Lotniczego, POP Oddziału Szkolenia i POP Instytutu Dowodzenia.

Inspiratorska i kierownicza działalność KU była ściśle powiązana z pracą komitetów POP wszystkich komórek dydaktycznych i naukowych oraz ich kierownictw służbowych. Podczas rozmów indywidualnych prowadzonych przez KU z towarzyszami kierującymi poszczególnymi komórkami akademii, analizowano i poddawano ocenie partyjnej wyniki działalności dydaktycznej, wychowawczej i naukowej. Rozmowy przyczyniły się w znaczącym stopniu do ściślejszego powiązania pracy partyjnej z obowiązkami służbowymi. Akcja ta, prowadzona z dużym poczuciem partyjnej wnikliwości i odpowiedzialności również przez komitety POP, doprowadziła do stworzenia nowych norm współdziałania kadry i grup /zespołów/ słuchaczy. Duże znaczenie dla wzrostu efektywności nauczania miało zapewnienie współdzia-

łania między komitetami POP kadry i słuchaczy, zwłaszcza dla tworzenia bardziej sprzyjającego klimatu dla ich twórczych inicjatyw w przyswajaniu wiedzy zarówno podczas zajęć szkoleniowych, jak i w czasie pracy samodzielnej.

W okresie sprawozdawczym działalność wszystkich POP cechowała aktywność w poszukiwaniu i wdrażaniu nowych form usprawniania procesu dydaktyczno-wychowawczego. Nowe spojrzenie w uchwale VI Zjazdu PZPR na ocenę postępu w szkolnictwie oraz apel o twórcze doskonalenie treści i metod nauczania, odpowiadających najnowszym osiągnięciom nauki i techniki, pozwoliły wielu towarzyszom wysunąć w partyjnych dyskusjach szereg konstruktywnych postulatów umożliwiających zlikwidowanie wielu niedomagań organizacyjnych i metodycznych. Zgodnie z uchwałą VI Zjazdu poświęcono więcej uwagi merytorycznej stronie poszczególnych przedmiotów, łącząc je ściślej z wynikami prac badawczych oraz praktycznymi wynikami osiąganymi przez sztaby i wojska. Umacnianie więzi teorii z praktyką zostało skutecznie zapoczątkowane i należy je kontynuować.

Trzeba stwierdzić, że prawie wszyscy członkowie partii wykazali wysoce aktywną postawę i partyjne zaangażowanie tak w procesie doskonalenia metodyki nauczania, jak i wiązania treści zajęć z elementami wychowawczymi w duchu tradycji walk wyzwoleniczych i wspólnoty ideowej armii państw socjalistycznych, zgodnie z zadaniami postawionymi przez partię, kierownictwo Ministerstwa Obrony Narodowej i Komendę ASG.

Wyniki analizy działalności POP potwierdzają, że właściwie rozumiały one rolę i zadania związane z partyjnym oddziaływaniem na wzrost efektywności procesu dydaktycznego oraz kształtowaniem postawy ideowo-politycznej i etyczno-moralnej oficera dowódcy i wychowawcy. Osiągnięte przez słuchaczy oceny dobre i bardzo dobre potwierdziły większą skuteczność organizatorskiej i kierowniczej pracy komitetów POP w porównaniu z okresem poprzednim. Świadczą o tym oceny uzyskane przez słuchaczy trzech kursów w latach 1971 i 1972 na egzaminach państwowych i obronach prac dyplomowych, a mianowicie: w 1971 roku ocena na egzaminach państwowych

wynosiła 3,9, a z obrony prac dyplomowych - 4,2, natomiast w roku 1972 - odpowiednio 4,2 i 4,4. Dobre wyniki w nauce, nie różniące się od wyników w latach ubiegłych, uzyskali również słuchacze pierwszego i drugiego roku studiów.

Wysiłek komitetów POP i członków partii stał się tym bardziej godny podkreślenia, że realizacja programu szkolenia odbywała się w ramach kontynuowania od trzech lat reorganizacji i doskonalenia studiów w ASG, odbywały się ponadto studia dla słuchaczy poddyplomowych kursów jednorocznych i krótkoterminowych przewidzianych dla wyższej kadry dowódczej; były to: kurs operacyjno-strategiczny oraz dwumiesięczne kursy przeszkolenia kierowniczej kadry WP. Ponadto w 1972 roku po raz pierwszy zorganizowano tego rodzaju kursy w pionach wojsk OPK i LO. Prowadzono również Poddyplomowy Kurs Zastosowań Informatyki jako kontynuację działającego od kilku lat Poddyplomowego Kursu Badań Operacyjnych.

Realizując uchwałę XIII Konferencji Partyjnej oraz przedsięwzięcia wynikające z uchwały VI Zjazdu działalność partyjna KU oraz zespołu KU do spraw inicjowania i partyjnej oceny pracy dydaktyczno-naukowej były skierowane przede wszystkim na:

- pobudzanie inicjatyw członków partii, a zwłaszcza aktywu partyjnego, w zakresie nowych form doskonalenia pracy dydaktyczno-wychowawczej;
- inspirowanie zebrań POP poświęconych bieżącym ocenom partyjnym członków partii w zakresie pracy dydaktycznej, naukowej i publicystycznej oraz ich popularyzowaniu;
- zainicjowanie zorganizowania w katedrach i uczelni centralnego systemu ewidencji prac naukowych i publicystycznych kadry, umożliwiającego otrzymywanie pełnej i aktualnej informacji o udziale w tych pracach członków partii;
- inicjowanie opracowania w katedrach i centralnie norm dydaktycznych i naukowych w celu stworzenia podstaw do analizy i oceny obciążenia kadry pracą dydaktyczną i naukową;
- informowanie komendy akademii, Rady Naukowej oraz poszczególnych POP kadry o wynikach podejmowanych prac oraz po-

stulowanie rozwiązań, zwłaszcza na odcinku usprawniania pracy dydaktyczno-wychowawczej.

Zespół KU do spraw dydaktyczno-naukowych współpracował ściśle z towarzyszami z komendy akademii, Oddziału Szkolenia, Zakładu Dydaktyki, Oddziału Naukowego oraz w miarę potrzeb z towarzyszami innych komórek akademii. Do ważniejszych, długookresowych przedsięwzięć wykraczających poza dwuletni okres kadencji Komitetu należy zaliczyć udział zespołu KU w kontynuowaniu pracy badawczej nad stworzeniem modelu osobowego absolwenta ASG.

Ponadto dzięki bardzo poważnemu wysiłkowi towarzyszy z poszczególnych POP zaawansowane są prace nad pełnym unowocześnieniem programu szkolenia w akademii pod względem merytorycznym, strukturalnym i organizacyjnym. Zadanie to wynika z długofalowego planu funkcjonowania i rozwoju uczelni zgodnie ze wskazaniem uchwały VI Zjazdu oraz dyrektywą i zamierzeniami MON.

Prace te są ściśle powiązane z oceną stanu oświaty i prognozowaniem rozwoju szkolnictwa w kraju, dokonany przez specjalną komisję rządową ekspertów. W jej raporcie postulowane są określone zmiany w organizacji szkolnictwa zapewniające lepsze efekty w nabywaniu i utrwalaniu wiedzy.

Należy stwierdzić, że w akademii od dawna doceniano te zagadnienia i - zgodnie z uchwałami VI Zjazdu - podejmowano przedsięwzięcia zmierzające do unowocześniania procesu kształcenia. Służyła temu modyfikacja dotychczasowych programów i dostosowywane do nich metody kształcenia słuchaczy. Problemy kształtowania osobowości współczesnego dowódcy i oficera sztabu znajdowały się zawsze w centrum zainteresowań Komitetu Uczelnianego i POP akademii. Rzecz jednak w tym, aby wzrosła intensywność oddziaływania partyjnego w końcowym okresie opracowywania programu i przy jego wdrażaniu oraz zaangażowanie całego aktywu partyjnego pracowników naukowych i dydaktycznych akademii. Szczególnej wnikliwości wymagają bowiem badania nad formami i metodami indywidualizacji nauczania, efektywnością zastosowań technicznych środków nauczania, uelastycznieniem programów szcze-

gółowych oraz unowocześnieniem form i metod ciągłego doskonalenia umiejętności kadry pedagogicznej akademii.

Rozwiązanie tego niełatwego i od dawna aktualnego w akademii problemu zależy, z jednej strony, od predyspozycji poszczególnych oficerów kadry do pełnienia obowiązków dydaktycznych, naukowych i wychowawczych, a z drugiej - od stopnia usystematyzowania wynikających stąd zadań i racjonalności rozkładu wysiłków kadry w ciągu roku szkolnego. Mając na uwadze tę istotną sprawę, zespół KU do spraw dydaktyczno-naukowych zainicjował opracowanie projektu odpowiednich norm w celu poddania ich pod dyskusję w POP kadry oraz z kolei na naradzie partyjnej. Zebrane na tej podstawie wnioski przedstawiono komendzie akademii wraz z konkretnymi propozycjami. Opracowywanie projektu nie zostało zakończone z przyczyn obiektywnych /na zebraniach poszczególnych POP nie ustosunkowano się do niego/, lecz problem ten jest nadal aktualny.

Oczywiście formalizacja norm dydaktycznych i naukowych jest tylko częściowym rozwiązaniem problemu zwiększenia efektywności pracy kadry.

Głównym czynnikiem jest bowiem zaangażowanie uczuciowe, upór i poświęcenie w dążeniu do uzyskania jak najlepszych efektów oraz klimat sprzyjający pracy indywidualnej i zespołowej. Należy stwierdzić, że Komitet Uczelniany i POP poświęciły tym sprawom wiele uwagi i wysiłku, kładąc szczególny nacisk na kształtowanie właściwych stosunków międzyludzkich w katedrach i innych komórkach organizacyjnych.

Analiza i partyjna ocena osiągnięć w procesie dydaktyczno-wychowawczym wykazują, że dzięki sprawności kadry, jej zaangażowaniu partyjnemu i znacznie skuteczniejszej działalności dydaktycznej, wychowawczej i naukowej, akademia uczyniła dalszy poważny krok na drodze swego rozwoju. Niemniej jednak w pracy dydaktycznej występują pewne niedociągnięcia.

Główne braki występujące jeszcze w procesie dydaktycznym i wychowawczym mają przyczyny obiektywne i subiektywne. Pierwsze z nich wynikają ze szczupłości pomieszczeń szkolnych i niepełnego ich wyposażenia technicznego zgodnie z

Do ważniejszych niedomagań procesu dydaktycznego należą te, wskutek których słuchacze uciekają się do schematyzmu przy rozwiązywaniu zadań taktycznych i operacyjnych, rezygnując z samodzielnej analizy i syntezy zjawisk, racjonalnego, logicznego wnioskowania, wysuwania hipotez itp. Rzecz w tym, że wiadomości z logiki jako przedmiotu nie znajdują jeszcze pełnego odzwierciedlenia w zajęciach taktyczno-operacyjnych, co odbija się ujemnie na przenoszeniu twierdzeń teorii do praktyki organizacji i kierowania działaniami wojsk. Niedomaganie te występują nie tylko na pierwszych kursach - jakkolwiek kandydaci do ASG są już lepiej niż kiedyś przygotowani do studiów - lecz również na drugich, a nawet trzecich. Częstym zjawiskiem jest zbyt optymistyczna ocena sytuacji bojowych i operacyjnych, niedocenianie sił przeciwnika i sprawności dowodzenia nimi przy jednoczesnym przecenianiu własnych możliwości. Nadal stwierdza się: brak systematyczności w pracy sztabowej, niejednorodność dokumentacji bojowej pod względem treści i formy, zbytnią niedbałość w pracy na mapach, rozbieżności w stosowanej terminologii wojskowej itp.

Wiele zastrzeżeń budzi stopień opanowania przez słuchaczy przynajmniej jednego języka obcego, zwłaszcza rosyjskiego - jako głównego w układzie armii państw socjalistycznych. Problem ten był wielokrotnie poruszany na naradach partyjnych i odprawach służbowych, jednak nie został rozstrzygnięty zgodnie z potrzebami wojska. Nadal bowiem brak uściśleń co do celu i zakresu szkolenia czy doskonalenia języka oraz metod i technik realizacji tego procesu. Projektowane pomoce techniczne do nauki języka nie spełniają swej roli, jeśli ich wykorzystanie nie będzie oparte na właściwie ustalonym programie.

Efektywność procesu dydaktycznego w akademii polega nie tylko na sprawnym, pod względem metodycznym, przekazaniu programowej wiedzy formalnej, lecz również na stałym pogłębianiu treści prowadzonych zajęć, atmosfery partyjności oraz marksistowsko-leninowskiej metodologii oceny zjawisk występujących tak w procesie walki zbrojnej, jak i w okresie pokoju podczas szkolenia i wychowania żołnierzy.

W obecnym okresie rozwoju naszych sił zbrojnych zdolność ostrej partyjnej czujności i oceny nie tylko potencjalnego przeciwnika, lecz i wielu wydarzeń w historii narodu powinna występować nie tylko w przedmiotach społeczno-politycznych, lecz z nie mniejszym nasileniem również w nowo wprowadzanych do programu, obejmujących procesy organizacji kierowania jednostkami w okresie pokoju. Stale aktualne jest bowiem zwalczanie rewizjonizmu, który przybiera różną postać i stosuje różne chwytły w celu osłabienia gotowości bojowej wojsk w okresie pokoju. Są to np. często podejmowane ostatnio próby fałszowania różnych wydarzeń w naszej historii i rehabilitowania ludzi odpowiedzialnych za klęski narodowe.

Trzeba również stwierdzić, że jakość procesu dydaktycznego i wychowawczego polega nie tylko na włączaniu do zajęć informacji o współczesnych osiągnięciach nauki i techniki, lecz również o korzystaniu z osiągnięć nauk o wysokim potencjale generatywnym, a przede wszystkim nauk ergologicznych, a zwłaszcza prakseologii, teorii organizacji i kierowania, teorii systemów, cybernetyki i informatyki, rozwijającej się dynamicznie heurystyki i innych, niezbędnych dziedzin wiedzy dla pogłębienia metodyki i efektywności poszczególnych wykładanych przedmiotów.

Proces twórczej adaptacji i uwzględnianie osiągnięć nowych nauk w dziedzinach tradycyjnych ma dla rozwoju akademii kapitalne znaczenie, decyduje bowiem nie tylko o pogłębianiu aktualnej wiedzy przekazywanej słuchaczom, lecz również zabezpiecza przed starzeniem się wiedzy, uczy myśleć kategoriami postępu w nauce i technice. Doprowadzenie do tego, aby jakość wiedzy przekazywanej słuchaczom w procesie dydaktycznym stale odpowiadała perspektywicznym potrzebom wojsk, powinno być nadal jednym z priorytetowych zadań KU i wszystkich POP komórek dydaktyczno-naukowych akademii, Oddziału Naukowego i Oddziału Szkolenia.

Ważnym czynnikiem wpływającym na wzrost jakości procesu dydaktyczno-wychowawczego i naukowego w naszej uczelni jest przodownictwo członków partii w pracy służbowej, par-

tyjnej i działalności społecznej. Wyniki analiz stanu przodownictwa, przeprowadzanych w POP i KU, pozwalają stwierdzić, że w akademii jest wielu doświadczonych i wyróżniających się towarzyszy, którzy dzięki swej aktywnej postawie, głębokiej wiedzy i pracowitości stali się wzorem dla wielu innych w dobrym opanowaniu swej specjalności, rozwijaniu form wychowawczego oddziaływania na słuchaczy, opracowywaniu na wysokim poziomie materiałów szkoleniowych i naukowych. Łączą oni pracę służbową z obowiązkami partyjnymi, angażują się w pracę społeczną. Należą do nich m.in. towarzysze: Stanisław Oleksiński, Romuald Mackiewicz, Lucjan Zapała, Henryk Kitkowski, Edward Wójcik, Edmund Kamiński, Zbigniew Paluch, Czesław Krzemiński, Stefan Michalak, Waldemar Lewonowski, Czesław Krukowski, Witold Pokruszyński, Kazimierz Siwiński, Antoni Przeniczny, Mieczysław Respondek, Eugeniusz Grysiewicz, Longin Mucha, Stanisław Bartuszek, Adolf Bąk, Tadeusz Bentkowski, Aleksander Cierpicki, Jerzy Kurkus, Daniel Kaźmierowski, Władysław Bogusławski.

Organizacje partyjne kadry widziały właściwie problem przodownictwa i popularyzowały najofiarniejszych oficerów i zespoły ludzi, najczęściej tylko w ramach POP i głównie za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze. Podobnie POP słuchaczy doceniały wpływ przodownictwa i współzawodnictwa w nauce, dyscyplinie i pracy społecznej na podniesienie jakości zdobywanej wiedzy. Komitety POP słuchaczy systematycznie analizowały wysiłki szkoleniowe i stan dyscypliny, wyciągając surowe wnioski partyjne w stosunku do tych, którzy naruszali normy etyczne, przejawiali dwulicowość polityczną, jak np. w POP kursu wojsk chemicznych.

Należy stwierdzić, że w okresie sprawozdawczym poza Oddziałem WOPK i Lotnictwa zbyt mało uwagi poświęcono wypracowaniu różnych form popularyzowania w skali akademii członków partii przodujących nie tylko w pracy dydaktyczno-wychowawczej, lecz również w działalności naukowej i społecznej. Chodzi tu nie tylko o wyróżnienie w postaci pochwały w rozkazie, notatki w "Biuletynie KU", nagrody pieniężnej, lecz również o inne formy wyróżnień, jak dyplomy, listy pochwalne, wzmianki w prasie wojskowej, umieszczenie na tablicach, urlopy okolicznościowe itp.

Hasło "równanie do najlepszych", powinno być szczególnie propagowane wśród słuchaczy. Należy podkreślić, że POP słuchaczy dużo miejsca i czasu poświęcały problemom przodownictwa słuchaczy w pracy szkoleniowej i dyscyplinie. Najbardziej przodującymi słuchaczami w nauce, dyscyplinie i pracy partyjno-politycznej są towarzysze: Szczepan Chełchowski, Roman Paszko, Jerzy Degórski, Józef Marczak, Kazimierz Felcyn, Leszek Czarnyszewicz, Teodor Kołodziejczyk, Władysław Bryliński, Roman Rymański, Jerzy Gotowała, Jerzy Niedzielski.

Zainicjowane przez POP słuchaczy III kursu współzawodnictwo należy podejmować i rozwijać, nadać mu większy rozmach, obejmując przodownictwem wszystkie dziedziny życia służbowego, partyjnego i społecznego. Projekt regulaminu został opracowany i przedyskutowany; następnym etapem jest jego wprowadzenie w życie.

Poddając analizie partyjnej i ocenie towarzyszy ważniejsze aspekty procesu dydaktyczno-wychowawczego należy stwierdzić, że wiele z nich było już wielokrotnie przedmiotem narad i konferencji partyjnych. Szereg wymienionych braków nadal jednak występuje, a choć może nie w tak rażącej postaci, to jednak w świetle narastających i coraz bardziej złożonych zadań wykonywanych przez akademię są one nadal wskaźnikiem niezupełnie dobrej jakości procesów realizowanych zarówno przez komórki dydaktyczne, jak i zabezpieczające. Konieczność wzmożonego oddziaływania partyjnego w tym zakresie jest nakazem wynikającym zarówno z ducha uchwały VI Zjazdu, jak też z rozkazów i zarządzeń organów służbowych.

Podstawowe organizacje partyjne kadry, czując ciężar odpowiedzialności partyjnej za wzrost efektywności procesu dydaktyczno-wychowawczego, powinny:

- stale i ściśle współdziałać z bezpośrednimi organami służbowymi przy stwarzaniu w komórkach organizacyjnych klimatu sprzyjającego twórczemu poszukiwaniu i wdrażaniu nowych form i skuteczniejszych metod przekazywania wiedzy i aktywnego jej utrwalania, inspirować i organizować narady, dyskusje, wymianę doświadczeń z innymi komórkami w zakresie metodyki nauczania słuchaczy i aktywizacji studiów;

- ściśle współpracując z komitetami POP słuchaczy wpajać w słuchaczy poczucie odpowiedzialności partyjnej za wyniki osiągnięte na studiach, oddziaływać na ich ambicje i pobudzać inicjatywę w poszukiwaniu nowych form indywidualnego i zespołowego uczenia się i pogłębiania zdobytej wiedzy podstawowej;
- inspirować najkorzystniejsze w konkretnych warunkach normy i sposoby doskonalenia kwalifikacji zawodowych i dydaktycznych kadry, udzielać pomocy organizacyjnej oraz wpływać na stan frekwencji na zajęciach programowych zarówno katedralnych, jak i ogólnoakademickich;
- zakończyć opracowanie regulaminu przodownictwa słuchaczy i rozpocząć jak najszybciej jego wdrażanie.

Działalność naukowo-badawcza kadry akademii, jakkolwiek ściśle związana z procesem dydaktyczno-wychowawczym i warunkująca osiągnięte w tym procesie wyniki, wymaga w pewnym sensie odrębnego potraktowania ze względu na specyfikę problemów oraz organizacji akademii.

Analiza działalności Komitetu Uczelnianego wskazuje, że w zakresie partyjnego oddziaływania mającego na celu zapewnienie ciągłości procesu naukowo-badawczego, wzrostu ilości i jakości publikacji dotyczących wyników prac naukowych i popularyzacji wiedzy wojskowej oraz podnoszenia kwalifikacji naukowych kadry postawione cele i zadania zostały w zasadzie zrealizowane, a akademia jako całość może wykazać się poważnymi osiągnięciami.

Kadra naukowa, mimo zwiększonej ilości programowych zadań dydaktycznych, opracowywała w okresie sprawozdawczym 169 tematów /w 1971 - 86, w 1972 - 83/, z których ponad 40% stanowiły prace wykonywane na rzecz wojsk /w 1971-36, w 1972 - 33/. Tematyka opracowań naukowych mieściła się w 13 działach problemowych, co w aktualnych warunkach można uznać jako wysoki stopień wydajności naukowej. Aby uzyskać dalszy wzrost intensywności opracowywania wyłaniających się problemów, należy udoskonalić metody planowania i organizacji pracy. Tym zagadnieniom KU poświęcił wiele uwagi i ini-

cyjatyw, jednak z przyczyn niezależnych zarówno od komendy ASG, jak i KU nie wszystkie można było zrealizować w trybie domowym.

Do zacieśnienia współpracy z wojskami przyczyniają się m.in.:

- zwiększenie liczby opracowań przeznaczonych na użytek wojsk, a wykonywanych na ich zlecenie; dotyczą one zarówno problematyki wynikającej z bieżących potrzeb szkoleniowych wojsk i sztabów, jak też analizy problemów taktycznych i operacyjnych związanych z ogólniejszymi zagadnieniami obronności kraju;
- wzbogacanie doświadczeń kadry w pracy naukowej oraz coraz częstsze przechodzenie do zespołowych form pracy naukowej zarówno w ramach akademii, jak i w układach pozaakademickich /w latach 71-72 opracowano 9 tematów współpracując z innymi instytucjami/;
- ciągłe rozszerzanie kontaktów z wojskami i instytucjami wojskowymi umożliwiające nie tylko weryfikację wyników opracowań, lecz również przekazywanie wiedzy z zakresu wielu dziedzin, w tym również takich, które od niedawna znalazły się w programach szkolenia /np. teoria organizacji i kierowania wykładana przez oficerów Katedry Teorii Kierowania i Informatyki/.

Zgodnie z zaleceniem uchwały XIII Konferencji Partyjnej dotyczącej rozszerzenia kontaktów z wojskami, uczelniami wojskowymi i cywilnymi instytucjami naukowymi w okresie sprawozdawczym akademii wspólnie z innymi uczelniami i dowództwami wzięła aktywny udział w opracowywaniach istotnych dla sił zbrojnych problemów. Do ważniejszych realizowanych w tym okresie przedsięwzięć należą:

- opracowanie wspólnie z SOW materiałów i przeprowadzanie /w grudniu 1971 r./ konferencji naukowej nt: "Usprawnienie organizacji i techniki likwidacji skutków uderzeń BMR oraz odtworzenie gotowości bojowej wojsk w strefach porażenia";
- sesja naukowa w WAP poświęcona 100-leciu urodzin Włodzimierza Lenina;
- sympozjum naukowe z okazji 25-lecia ASG;

- międzyuczelniane sympozjum poświęcone 50-leciu powstania ZSRR i 55-leciu Armii Radzieckiej /styczeń 1973 r/.

Wiele katedr ożywiło kontakty naukowe z instytucjami naukowymi cywilnymi, np. Zakład Dydaktyki z Międzyuczelnianym Instytutem Pedagogicznym, Katedra Teorii Kierowania i Informatyki z Zakładem Maszyn Matematycznych i Cybernetyki Uniwersytetu Łódzkiego i Polskim Towarzystwem Cybernetycznym; dużą aktywność w rozwijaniu kontaktów i współpracy przejawiają również katedry Sztuki Operacyjnej, WRiA, OTK, Instytut Dowodzenia i Oddział WOPK i Lotnictwa.

W całokształcie wysiłków akademickiej organizacji partyjnej na odcinku rozwijania prac naukowo-badawczych mających na celu usprawnienie procesów dowodzenia przy zastosowaniu nowoczesnych metod i środków wyróżniły się między innymi zespoły POP Instytutu Dowodzenia; Zespół Zakładu kierowany przez tow. Czesława Gozdeckiego i zespół zakładu kierowany przez tow. Witolda Delawskiego oraz zakład kierowany przez tow. Stawskiego.

O aktywnej działalności naukowej świadczy również dalszy postęp w zakresie podnoszenia kwalifikacji kadry. W okresie sprawozdawczym stopnie doktorów uzyskało 19 oficerów /w 1971 - 8, 1972 - 11/, w tym 12 towarzyszy z naszej uczelni. W tym też okresie powołano na stanowiska docentów i samodzielnych pracowników naukowo-badawczych 8 oficerów /w 1971 - 3, w 1972 - 5/, a czterej uzyskali tytuły profesorów nadzwyczajnych. Wystąpiono również z wnioskami o powołanie na stanowiska nowych docentów. Obecnie więc prawie w każdej komórce naukowo-dydaktycznej ASG są już samodzielni pracownicy naukowcy. Stwarza to możliwości dalszej poprawy w zakresie kierowania pracami zespołowymi, opracowywania prac na wyższym poziomie merytorycznym, a ponadto ułatwia i przyspiesza kształcenie nowych kadr naukowych, Tej ostatniej sprawie powinny także służyć rozpoczęte w ubiegłym roku studia doktoranckie. Niestety nie zostały one wykorzystane dla szkolenia pracowników naukowych, poszczególnych katedr. Jest to poważne niedopatrzenie, które w

najbliższej przyszłości należy usunąć, doprowadzając do tego, aby katedra kierowała na studia doktoranckie przynajmniej jednego oficera wykazującego ambicje i zdolności do pracy naukowej. Należy z uznaniem podkreślić, że w ciągu ostatnich dwu lat aż 18 towarzyszy zostało wyróżnionych nagrodą MON. Nagrodę im. Aleksandra Zawadzkiego otrzymało 8 towarzyszy. Trzeba również podkreślić, że nasi słuchacze coraz częściej publikują swoje prace na łamach czasopism wojskowych. Na przykład jeden ze słuchaczy, tow. Stanisław Koziej uzyskał nagrodę Żołnierza Wolności "Złote pióro". Rozwija się również pomyślnie praca naukowo-badawcza Ośrodka Badawczego Sprzętu Chemicznego; świadczy o tym fakt, że m.in. 3 towarzyszy uzyskało nagrodę doroczną MON, a 2 towarzyszy - nagrodę Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki.

Jednym ze sposobów pogłębiania ambicji naukowych i rozwijania zdolności rzeczowego wyrażania swoich myśli jest działalność publicystyczna, będąca wyrazem aktywności naukowej oficera kadry. W okresie sprawozdawczym towarzysze kadry naukowej publikowali artykuły w 13 czasopismach i periodykach wojskowych oraz w 4 cywilnych. Ogólnie trzeba stwierdzić, że liczba publikacji zamieszczanych w głównych czasopismach wojskowych - w porównaniu z rokiem 1970 - uległa zmniejszeniu. W r. 1970 opublikowano 161 pozycji, w roku 1971 - 142, a w 1972 - 139. Ponadto w wielu czasopismach publikują swoje opracowania zwykle te same osoby. Jest to niekorzystny objaw świadczący o zbyt małej aktywności olbrzymiego kolektywu naukowego uczelni w publikowaniu swego dorobku czy poglądów. Za mało uwagi poświęcają temu zagadnieniu towarzysze sprawujący funkcje kierownicze w poszczególnych komórkach organizacyjnych uczelni i Komitety POP.

W ścisłym związku z pracą dydaktyczną i naukową pozostaje Biblioteka Główna ASG - podstawowa baza bibliograficzna naszej twórczości naukowej. Służy ona swymi zbiorami licznej kadrze naukowej naszego wojska. Należy z uznaniem podkreślić, że towarzysze z Biblioteki, zwłaszcza zaś tow. Gryguć oraz pracownicy cywilni: tow. Dorota Goławska i tow. Irena Łazor włożyli wiele rzetelnego wysiłku, żeby ułatwić

korzystanie z zasobów biblioteki oficerom i kadrze uczelni, a także poza jej murami. Aby akademia ^{mogła} sprostać coraz trudniejszym zadaniom naukowym, biblioteka musi rozbudować swą bazę techniczną zgodnie z współczesnymi wymaganiami pracy naukowej.

Należy też wyróżnić wysiłki towarzyszy pracujących w Wydziale Wydawniczym, którzy zabezpieczali ciągłość procesu naukowego i dydaktycznego. Szczególną sumienność wykazali tow. Henryk Królik i Anna Janowska.

Obok niewątpliwych osiągnięć w działalności naukowo-badawczej należy również odnotować szereg braków i niedociągnięć, które hamują rozwój naszej pracy i niejednokrotnie ujemnie na nią wpływają.

Na pewno wiele niedomagań wynika z przyczyn obiektywnych, które komenda ASG i KU widziały i podejmowały wysiłki w celu ich usunięcia. Niektóre niedociągnięcia zależą od nas samych, często powstają wskutek nie zawsze właściwych reakcji organizacji partyjnych. Zwróćmy uwagę przede wszystkim na te mankamenty, które POP mogą zlikwidować własnymi siłami. Do ważniejszych z nich należy zaliczyć:

1. Niewystarczająco systematyczną koncentrację wysiłków katedr, zakładów i zespołów oraz poszczególnych towarzyszy przy wykonywaniu planowanych prac naukowych dla potrzeb akademii.
2. Niepodejmowanie w pracach naukowo-badawczych tematów trudnych, związanych z perspektywami na przyszłość, wynikającymi najczęściej z dyrektywy szkoleniowej MON.
3. Traktowanie pracy naukowo-badawczej przez niektóre komórki ASG i niektórych towarzyszy jako drugorzędnej i stąd zajmowanie się nią niejako na marginesie procesu dydaktyczno-wychowawczego. Stąd też niejednokrotnie ważne zadania naukowo-badawcze są wykonywane w ostatniej chwili, nieraz dosłownie na parę dni przed upływem terminu wysłania lub przekazania pracy właściwemu zleceniodawcy.
4. Nierównomierne obciążenie - w ramach katedry /zakładu/ - zadaniami naukowymi poszczególnych pracowników.

5. Niedostateczne jeszcze powiązanie prac naukowo-badawczych z tematyką prac doktorskich i habilitacyjnych i niewykorzystanie możliwości naszych słuchaczy, zwłaszcza ich opracowań indywidualnych, dyplomowych itp.

Poważnym źródłem niedomagań jest również brak systematyczności, co za tym idzie brak dyscypliny w pracy naukowo-badawczej.

W związku z tym towarzysze z kierowniczych ogniw służbowych i komitety POP powinny większą uwagę zwrócić na własną organizację pracy naukowo-badawczej, pobudzenie inicjatywy, tworzenie atmosfery sprzyjającej podejmowaniu tematów rozpraw doktorskich, a zwłaszcza habilitacyjnych. O dojrzałości uczelni świadczy bowiem ilość tych ostatnich.

Należy również podkreślić, że do ASG przybyło ostatnio wielu nowych, wartościowych oficerów, którzy powinni już teraz przystąpić do przygotowania materiału do rozpraw doktorskich. Oficerom tym trzeba pomóc i odpowiednio nimi pokierować. Obowiązek ten spoczywa nie tylko na kierownictwie katedr /zakładów/, ale także-i to w większym niż dotychczas stopniu - na organizacjach partyjnych, które powinny się zająć tym zagadnieniem. Organizacje partyjne powinny również więcej uwagi poświęcać tym towarzyszom, którzy rozpoczęli prace habilitacyjne oraz tym, którzy powinni je podjąć, a jeszcze tego nie uczynili.

Obok towarzyszy, którzy wiele publikują przejawiają dużą aktywność intelektualną, stały "niepokój twórczy" w dążeniu do poszukiwania coraz lepszych rozwiązań są również towarzysze, nawet na stanowiskach kierowniczych w pionie dydaktyczno-naukowym, którzy nie brali udziału w pracach naukowych-bądź ich udział był raczej formalny. Komitet Uczelniany uważa, że dla udoskonalenia działalności naukowej, poszczególne POP kadry powinny przeanalizować ten problem i określić formy okresowej oceny członków partii z uzyskanych przez nich rezultatów. Analizą i oceną należy objąć również działalność dydaktyczną i publicystyczną, gdyż powinny one być wyrazem twórczej aktywności naukowej. Nie wolno godzić się z przejawami

wygodnictwa i intelektualnego lenistwa.

Aby proces naukowo-badawczy przebiegał bez poważniejszych zakłóceń i stał się istotnie usystematyzowaną działalnością akademii, organizacje partyjne kadry powinny jak najprędzej, nawet w trybie roboczym, w komitetach i na zebraniach partyjnych rozpatrzyć formy i sposoby realizacji zadań wynikających z nowego planu pracy naukowej na rok 1973 i lata następne. Do zasadniczych zadań w działalności naukowo-badawczej, na które główną uwagę w swojej pracy powinny zwrócić organizacje partyjne należy zaliczyć:

1. Rozpatrzenie w komitetach POP stanu obciążenia poszczególnych towarzyszy pracami naukowymi, dokonując w porozumieniu z kierownictwem komórek niejako bilansu posiadanych sił i środków oraz możliwości wykonawczych. Należy krytycznie spojrzeć na problematykę badawczą, zwłaszcza z punktu widzenia jej praktycznego wykorzystania w pracy dydaktycznej, dokonać też analizy możliwości wykorzystania opracowywanych problemów potrzebnych do rozpoczęcia prac doktorskich i habilitacyjnych.
2. Wytworzenie odpowiedniej partyjnej atmosfery wokół doktorantów, którym należy udzielać wszechstronnej pomocy w wykonaniu podjętych przez nich prac.
3. Podniesienie dyscypliny w zakresie systematyczności, terminowości i jakości wykonywania prac naukowo-badawczych.
4. Zwrócenie większej uwagi na powiązanie problematyki naukowo-badawczej z procesem dydaktycznym w akademii, wykorzystując w większym stopniu doświadczenia i wnioski procesu szkolenia sztabów i wojsk.
5. Zwiększenie roli i znaczenia seminariów doktoranckich, które powinny się stać prawdziwą szkołą przygotowania kadr naukowych zarówno dla ASG, jak i dla wojsk.
6. Skupienie głównego wysiłku w procesie realizacji badań naukowych /w tym również i prac doktorskich/ poszczególnych katedr i w skali uczelni w każdym okresie na rozwiązywaniu tych problemów, które mają zasadnicze znaczenie dla zwiększenia gotowości bojowej sił zbrojnych i umacniania obronności kraju.

Zwiększenie ilości zadań nakładanych na akademię jest prawidłowością wynikającą z potrzeb wojska. Aby zadania te można było wykonywać zgodnie z partyjną odpowiedzialnością za wyniki, kadra akademii i wszyscy bez wyjątku towarzysze będą musieli nadal pracować poważnie obciążeni. Zadania są trudne i odpowiedzialne, a ich wykonanie jest naszym partyjnym obowiązkiem, tym bardziej, że 30-lecie ludowego Wojska Polskiego, które przypada na Rok Nauki Polskiej, stać się powinno szczególnym dowodem polityczno-ideowej dojrzałości słuchaczy i kadry ASG, sprawności i wysokiego poziomu procesu dydaktyczno-naukowego.

IV. CHARAKTERYSTYKA I OCENA PRACY PARTYJNEJ W DZIEDZINIE PODNOSENIA DYSCYPLINY

Zgodnie z postanowieniami uchwały ostatniej konferencji partyjnej, która zobowiązywała członków partii i instancje partyjne do podnoszenia dyscypliny - Komitet Uczelniany sprawie tej poświęcił wiele uwagi.

Wyszliśmy z założenia, że przestrzeganie dyscypliny jest szczególnym wyrazem właściwie pojętej dojrzałości żołnierskiej i moralno-politycznej oraz aktywności w procesie szkolenia.

Znakomita większość członków partii wzorowo wykonując swoje obowiązki, ściśle przestrzegając wymagań dyscypliny, dając dowody poczucia godności osobistej chwałębnie spełnia w praktyce, w codziennym życiu i służbie obowiązki żołnierza LWP.

Stan dyscypliny kadry i słuchaczy w naszej uczelni w omawianym okresie w zasadzie kształtował się na dobrym poziomie.

Zarówno Komitet Uczelniany, jak też komitety POP kadry i słuchaczy w dużym stopniu zajmowały się realizacją rozkazów MON, zarządzeń i wytycznych władz zwierzchnich dotyczących umacniania dyscypliny oraz wdrażania w codziennej pracy i służbie regulaminów sił zbrojnych.

W tej płaszczyźnie przeprowadzono szereg bardzo istotnych przedsięwzięć zarówno o charakterze partyjno-politycznym, jak i służbowym. Na naradach partyjnych i odprawach z sekretarzami POP oceniano stan dyscypliny w poszczególnych POP oraz omawiano zadania, kierunki i formy pracy organizacyjno-partyjnej nad podnoszeniem poziomu dyscypliny służbowej i partyjnej. Przeprowadzano we wszystkich POP zebrania partyjne, na których dokonywano analizy i oceny przestrzegania przez członków partii zasad regulaminowego postępowania i porządku wojskowego.

Dużą rolę wychowawczą spełniła praca w grupach partyjnych, gdzie kontrolowano i na zebraniach grup partyjnych omawiano przestrzeganie w praktyce przez członków i kandydatów partii zasad regulaminowego postępowania w służbie i poza służbą.

Na posiedzeniach KU i komitetów POP przeprowadzono szereg rozmów wychowawczych, a jednocześnie rozpatrywano wykroczenia poszczególnych członków z zakresu naruszenia dyscypliny i etyki socjalistycznej, wyciągając odpowiednie wnioski partyjne.

Dzięki szeroko zakrojonej pracy profilaktyczno-wychowawczej osiągnięto dalszą poprawę dyscypliny, co wyrażało się między innymi przestrzeganiem porządku wojskowego i przepisów dotyczących ubioru.

Obecny stan dyscypliny jednak nie może nas w pełni zadowalać, gdyż stopień naruszania zasad regulaminów w uczelni jest jeszcze dość wysoki. W okresie ostatnich dwóch lat miało miejsce 313 wykroczeń dyscyplinarnych, z czego 224 dokonali żołnierze służby zasadniczej, 26 oficerowie kadry, 51 oficerowie-słuchacze, 12 podoficerowie zawodowi.

Z ogólnej liczby wykroczeń 43 przypada na członków i kandydatów partii. Choć cyfra ta w stosunku do ogółu członków partii jest niewielka, to jednak świadczy o tym, że są w naszych szeregach tacy, którzy dyscyplinę naruszają.

Dużo się jeszcze notuje wykroczeń związanych z nadużyciem alkoholu. Dotyczą one wprawdzie w większości żołnierzy służby zasadniczej, ale były także pojedyncze przypadki tego rodzaju przewinień wśród oficerów kadry i słuchaczy.

Za naruszenia dyscypliny instancje i organizacje partyjne w okresie sprawozdawczym wyciągnęły wnioski partyjne w stosunku do 10 towarzyszy, w tym upomnieniem ukarano 2 tow., naganą 6 tow., naganą z ostrzeżeniem 2 tow. Skreślono z listy członków i kandydatów 4 tow., 5 wydalono z partii.

Najbardziej niepokojący jest nadal stan dyscypliny wśród żołnierzy służby zasadniczej. Dotyczy to głównie nadużycia alkoholu, samowolnych oddaleń, niedbałego wykonywania rozkazów, niesubordynacji wobec przełożonych. Niepokojącym zjawiskiem jest liczba 53 wypadków nadzwyczajnych, które miały miejsce w okresie minionych 2 lat. W porównaniu z ubiegłym okresem sprawozdawczym nastąpił wzrost wypadków prawie o 20%.

Były to wypadki zagubienia dokumentów tajnych i poufnych, samochodowe oraz różnego rodzaju obrażenia cielesne.

W okresie sprawozdawczym najwięcej było, bo aż 28, wypadków zagubienia dokumentów /z tego 20 w roku 1971 i 8 w 1972/. Kadra zagubiła 13, słuchacze 9, pracownicy cywilni 6.

Z powyższych danych wynika, że w roku 1972 poważnie zmniejszyła się liczba wypadków zagubienia dokumentów tajnych i poufnych. Nie może to nas jednak zadowolić i każdy wypadek zagubienia dokumentu musi być sygnałem do wzmożenia czujności partyjnej w tej dziedzinie. Główną przyczyną zagubień dokumentów tajnych i poufnych jest nieprzestrzeganie przepisów o biurowości tajnej w wojsku. Część towarzyszy przejawia jeszcze zbyt lekceważący stosunek do zabezpieczenia materiałów, z których korzysta w czasie szkolenia. Odczuwa się jeszcze niekiedy brak konsekwentnego działania ze strony komitetów i POP oraz pewną tolerancję przełożonych.

W większym jeszcze niż dotychczas stopniu powinniśmy wyciągać wnioski partyjne i służbowe w stosunku do winnych zaniedbań na tym odcinku, a jednocześnie stale wdrażać elementarne zasady czujności i przestrzegania obowiązujących przepisów. Bardzo istotne znaczenie dla pracy wychowawczej miały sądy honorowe i żołnierskie sądy koleżeńskie. Sądy te przeprowadziły 24 rozprawy, z tego 16 żołnierskie sądy koleżeńskie /głównie za niewłaściwe zachowanie połączone z nadużyciem alkoholu/.

Każde wykroczenie dyscyplinarne popełnione przez członka czy kandydata partii niezależnie od sankcji służbowych rozpatrywane było przez odpowiednią instancję partyjną /komitet, zebranie/, gdzie towarzysze ustosunkowywali się do popełnionego czynu, w wyniku czego nierzadko wyciągano wnioski partyjne.

Rozpatrując problemy dyscypliny pracy wśród pracowników cywilnych naszej uczelni, należy stwierdzić, że znakomita większość pracowników jest zdyscyplinowana i dobrze wykonuje swoje obowiązki. Posiadamy duże grono pracowników zarówno partyjnych, jak i bezpartyjnych, którzy wzorowo wykonują swoje obowiązki, dają dowody zaangażowania społecznego pracując w

różnych organizacjach oraz poświęcają swój czas osobisty wykonując wiele zadań poza godzinami pracy, co zapewnia sprawny przebieg procesu szkolenia i zaspokajanie potrzeb socjalno-bytowych mieszkańców Poligonu. Na wyróżnienie zasługuje tu zespół pracowników Wydziału Wydawniczego, bibliotek, działu budowlanego WAK, zespołu produkcyjnego kasyna, hydroforni.

Budzą jednak zastrzeżenia i wymagają ostrej krytyki zjawiska naruszeń dyscypliny i niskiej wydajności pracy części pracowników cywilnych.

W okresie sprawozdawczym zanotowano zbyt dużą liczbę wypadków porzucania pracy, niepunktualnego rozpoczynania pracy, wychodzenia w trakcie godzin służbowych na dłuższy czas w celu załatwiania różnego rodzaju spraw prywatnych, jak: robienie zakupów w sklepach, przesiadywanie w bufetach, chodzenia bez potrzeby po terenie uczelni itp.

Potwierdzeniem tego jest fakt, że kierownictwo ASG zmuszone było za nieodpowiednie wywiązywanie się z obowiązków jak też samowolne porzucenie pracy zwolnić dyscyplinarnie w 1971 roku 15 pracowników, a w 1972 roku 11 pracowników cywilnych. Nadal niezadowolająca jest dyscyplina pracy w zespole sezonowym kotłowni, zespole remontowym GAM, u niektórych pracowników WAK, zwłaszcza pionu administracyjnego i pracowników pomocniczych w komórkach dydaktycznych.

Zdarzały się też i występują nadal przypadki, że niektórzy pracownicy cywilni /fizyczni WAK i GAM/ w czasie wykonywanych obowiązków w miejscu pracy dopuszczają się spożywania alkoholu, co bardzo ujemnie wpływa na jakość wykonywanej pracy, a jednocześnie może doprowadzić do nieszczęśliwych wypadków. Do KU napływają sygnały, że często widzi się niektórych pracowników GAM-u w stanie nietrzeźwym.

Za ten stan rzeczy dużą winę ponoszą m.in. odpowiedzialni przełożeni pracowników, którzy nie prowadzą odpowiedniej kontroli w trakcie wykonywanych zadań przez pracowników. Obserwuje się też niekiedy pewną tolerancję ze strony niektórych przeło-

żonych w stosunku do tego typu wykroczeń. Większą niż do -
tychczas rolę wychowawczą w tym zakresie muszą odegrać ko-
mitet POP i organizatorzy grup partyjnych pracowników cy-
wilnych, Rada Zakładowa i Rady Oddziałowe ZZ.

V. CHARAKTERYSTYKA I OCENA PRACY PARTYJNEJ W DZIEDZINIE GOSPODARCZEJ I SOCJALNO-BYTOWEJ

Problemy gospodarcze i socjalne były przedmiotem szcze-
gólnej troski i uwagi Komitetu Uczelnianego w minionej ka -
dencji. Sprzyjało temu żywe przejawianie przez członków
partii i POP inicjatywy, wyzwolonej w rezultacie zmian za -
początkowanych przez VII i VIII Plenum KC oraz VI Zjazd
Partii.

Uchwała VI Zjazdu PZPR stwierdza, że: "Zasadniczym ce-
lem polityki społeczno-ekonomicznej partii jest systematy-
czna poprawa warunków bytowych, socjalnych i kulturalnych
społeczeństwa. Służyć temu powinny: dynamiczny rozwój sił
wytwórczych, wzrost społecznej wydajności pracy, postęp nau-
kowo-techniczny, przebudowa i unowocześnianie struktury gos-
podarczej kraju, podniesienie efektywności całego systemu
gospodarczego".

Sformułowanie to wytycza kierunek działalności partii
i społeczeństwa, utrwała zapoczątkowane przez VII i VIII Ple-
num KC PZPR zmiany, zmierzające do dalszego prężnego rozwoju
wszystkich dziedzin życia Polski socjalistycznej.

Stosownie do obowiązujących uchwał oraz wytycznych kie-
rownictwa MON i GZP XIII Konferencja Partyjna ASG wytyczyła
w uchwale między innymi takie zadania, jak: inicjowanie na -
rad partyjnych aparatu gospodarczego, gromadzenie, uogólnia-
nie i upowszechnianie najlepszych doświadczeń z dziedziny
gospodarczej; ustalanie niedomagań socjalno-bytowych i wy -
najdywanie sposobów ich przezwyciężenia; prowadzenie par -
tyjnej oceny pracy członków partii odpowiedzialnych za po -
szczególne działy gospodarki i wcielanie w życie zasad oso-
bistej odpowiedzialności za wykonanie przyjętych obowiązków,
wyciąganie wniosków w stosunku do członków partii wykazują-

54

cych bezduszny stosunek do spraw bytowych; zwracanie większej uwagi na problemy bezpieczeństwa i higieny pracy, ocenianie działalności komisji społecznych oraz czuwanie nad ich prawidłowym funkcjonowaniem.

Istotą tych zadań jest zwiększenie partyjnej odpowiedzialności w sferze działalności socjalno-bytowej i gospodarczej, wzmocnienie kontroli społecznej, zwiększenie gospodarności celem lepszego zabezpieczenia bytowego stanu osobowego uczelni. Zadania te oraz wnioski i postulaty zgłoszone w toku całej kadencji, a zwłaszcza w okresie przedzjazdowym stanowiły wytyczne dla działalności Komitetu Uczelnianego.

Celem zapewnienia realizacji powyższych zadań Komitet Uczelniany opracował plan przedsięwzięć specjalnych, plan realizacji zgłaszanych postulatów oraz wykonał specjalny zespół problemowy do spraw inicjowania i partyjnej oceny pracy na odcinku gospodarczym i socjalno-bytowym.

Należy podkreślić, że powołanie specjalnego zespołu problemowego było nowum w pracy KU, a praktyka dnia codziennego wykazała słuszność takiego działania.

Wymieniony zespół w okresie kadencji zrealizował szereg przedsięwzięć, które zdecydowanie przyczyniły się do zwiększenia efektywności pracy w omawianej dziedzinie. Przeprowadzono analizę stopnia realizacji uchwały KU w sprawie pracy członków partii zatrudnionych w służbie zdrowia, w komisji bytowo-mieszkaniowej, w komisji konsumentów i w WKS "Kadra". Wnioski z analizy i oceny pracy omówiono z zainteresowanymi, jednocześnie przekazując im wytyczne do dalszej działalności. Specjalny zespół powołany przez KU dokonał partyjnego wglądu w określone dziedziny działalności celem skontrolowania wykonania zarządzeń dot. ważniejszych spraw gospodarczych, jak np: gospodarowania limitami za przejazdy samochodami prywatnymi w celach służbowych, wykorzystania funduszu zapomogowego, likwidacji strat i szkód itp.

Oprócz przedsięwzięć mających na celu partyjne inspirowanie wydajniejszej pracy na odcinku gospodarczo-bytowym stosowano również takie formy, jak np. spotkania środowiskowe z aktywnym poszczególnych działów administracyjno-gospodarczych /sekcji żywnościowej, GAM, WAK, Izby Chorych, ZZ, PTTK/, na których uzyskiwano informacje o przebiegu pracy i zaistniałych trudnościach oraz omawiano pilniejsze zadania. Sprawy te omawiano również na 7 posiedzeniach KU. Poważną rolę spełniały rozmowy prowadzone przez sekretariat KU z towarzyszami odpowiedzialnymi za poszczególne odcinki pracy administracyjno-gospodarczej i sprawy socjalno-bytowe. Ogółem przeprowadzono 19 takich rozmów.

Zgodnie z ustalonym planem działania zorganizowano przy współudziale Wydziału Politycznego oraz przy pomocy komendy 5 narad środowiskowych z udziałem czynników służbowych, partyjnych i społecznych, na których dokonywano oceny stanu gospodarności i funkcjonowania poszczególnych działów, ustalono zadania oraz kierunki działalności i usprawnienia pracy. Przedsięwzięcia te pozwalały na usuwanie nieprawidłowości w działaniu poszczególnych ogniw i członków partii oraz rozszerzały zakres partyjnego oddziaływania na poszczególne dziedziny gospodarki. W okresie akcji sprawozdawczo-wyborczej narady takie odbywają się we wszystkich ogniwach organizacyjnych ASG nie tylko gospodarczych, lecz również naukowo-dydaktycznych. Fakt ten powinien wyzwolić społeczną inicjatywę w zakresie wykorzystania rezerw tkwiących w ASG, skierowując je na usprawnianie organizacji pracy i zwiększenie gospodarności oraz polepszanie warunków socjalno-bytowych. Komitet Uczelniany prowadził również rozmowy z poszczególnymi towarzyszami i komitetami POP reprezentującymi różne działy gospodarki. Podczas tych rozmów wysłuchiwano informacji o postępie w różnych dziedzinach pracy i ustalano kierunki oraz przedsięwzięcia zmierzające do podniesienia wyników pracy i poprawy istniejącego stanu rzeczy.

Obecnie stwierdza się już niewątpliwy postęp w wielu działach gospodarki i w zakresie zaspokajania potrzeb bytowych stanu osobowego ASG.

Można powiedzieć, że okres minionej kadencji Komitetu Uczelnianego był okresem, w którym zmiany w gospodarowaniu, w stylu i organizacji pracy były, jak dotychczas, największe i przyniosły widoczne rezultaty. Do niewątpliwych osiągnięć zrealizowanych dzięki aktywnej i celowej pracy członków partii i bezpartyjnych możemy zaliczyć:

- przeprowadzenie remontu kasyna i kuchni żołnierskiej oraz bufetów w blokach 14, 25 i 101;
- przebudowę kanalizacji w rejonie kasyna i zabezpieczenie jej przed kurzawką;
- przeprowadzenie całkowitego remontu i adaptacji baraku na internat dla kadry akademii;
- przebudowanie i dostosowanie do potrzeb słuchaczy internatu w bloku 14;
- przebudowanie i przystosowanie do potrzeb Klubu Oficerskiego w bloku 56 oraz sali historii ASG i holu w bloku 101;
- poprawienie w sposób zasadniczy wyglądu zewnętrznego żołnierzy służby czynnej; wydanie dodatkowe^{go} umundurowania, odzieży ochronnej itp.;
- kontynuowanie prac przy elewacji oraz przekładaniu dachówki na budynkach mieszkalnych Poligonu;
- dokonanie częściowej wymiany sprzętu kwaterunkowego pracowników naukowo-dydaktycznych /biurka, szafy metalowe itp./;
- rozpoczęcie przystosowywania sal grupowych i audytoriów do stosowania nowoczesnych metod nauczania;
- przebudowanie kuchni i założenie kanalizacji w SNDW Brzeźno;
- powiększenie powierzchni parku samochodowego oraz zbudowanie garażu ocieplanego z wykorzystaniem jego części na warsztaty;
- częściowe uporządkowanie terenu Poligonu.

Można tu przytaczać jeszcze wiele innych osiągnięć w dziedzinie gospodarki, świadczących o zwiększonej aktywności, o zaangażowaniu i wkładzie pracy aparatu zabezpieczającego, o tym, że postulaty zgłaszane w akcji sprawozdawczo-wyborczej i uchwały XIII Konferencji Partyjnej ASG były realizowane.

Należy podkreślić, że praca i zamierzenia Komitetu Uczelnianego w dziedzinie usprawniania gospodarki, poprawy warunków

socjalno-bytowych i BHP spotkały się ze zrozumieniem i zyskały uznanie szerokiego aktywu. Informacje udzielane zespołowi problemowemu były obiektywne, a ustalone i uzgodnione zamierzenia w zasadzie realizowane. W jednym tylko przypadku zespół Komitetu Uczelnianego natrafił na trudności, a nawet spotkał się z odmową udzielenia informacji. Było to wówczas, kiedy badał sprawę nieprawidłowości mających miejsce w wydziale finansowym. Późniejsze wydarzenia potwierdziły słuszność stanowiska KU i wykazały celowość i potrzebę partyjnego reagowania na sygnały członków partii.

Obok planowej, systematycznej działalności Komitetu Uczelnianego w dziedzinie realizacji zadań socjalnych i gospodarczych istniał jeszcze i drugi nurt działania, związany z realizacją postulatów zgłaszanych przez POP lub indywidualnie przez członków partii w sprawach socjalno-bytowych. Poważny wpływ na zaspokajanie potrzeb socjalno-bytowych miały doraźne interwencje sekretariatu KU w ogniwach gospodarczych w różnych sprawach, przedstawianych na bieżąco przez członków partii. Wpływało to na sprawniejsze rozwiązywanie wielu problemów na bieżąco, bez zbędnej formalistyki. Na podstawie powyższego możemy wnioskować, że w ogniwach gospodarczych nie przewyciężono jeszcze formalnego, biurokratycznego działania przy rozpatrywaniu i załatwianiu spraw leżących w zakresie ich kompetencji. Przykładem może być Wydział Finansów, gdzie niektórzy pracownicy zbyt często przejawiali formalizm w podejściu do próśb i życzeń interesantów oraz nie zawsze interpretowali postanowienia dotyczące należności oficerów zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Należy podkreślić, że w POP i wśród członków partii istnieje właściwe podejście do spraw związanych z poprawą warunków socjalno-bytowych. Świadczy o tym fakt, że zgłaszane postulaty były głęboko przemyślane, rzeczowe i realne. W sprawach realizacji postulatów odnoszących się do ogniw centralnych Komitet Uczelniany miał pełne poparcie organów partyjno-służbowych akademii. Przykładem takiego zespołowego działania jest sprawa doprowadzenia na teren Poligonu gazu. Zespolone działanie czynników służbowych i partyjnych uzyskało w tej sprawie pełne

poparcie i spotkało się z przychylnym stanowiskiem władz administracyjno-gospodarczych. Rezultatem tego było szybkie doprowadzenie gazociągu na teren Poligonu. Niestety aparatowi kwatermistrzowskiemu zabrakło jednak inwencji i umiejętności organizacyjnych w zakresie zsynchronizowania budowy gazociągu z planowaniem i wykonaniem instalacji wewnętrznych w budynkach. W ten sposób, wbrew optymistycznym zapowiedziom do końca 1972 r. nie zdołano zainstalować gazu w żadnym bloku mieszkalnym.

Należy obiektywnie stwierdzić, że wiele postulatów zgłaszanych przez POP oraz zadań zawartych w planach gospodarczych zostało zrealizowanych. Realizacja ich na pewno nie była łatwa. Po okresie uprzedniej stagnacji w rozwiązywaniu tych spraw - pod wpływem ożywienia, jakie na tym odcinku nastąpiło w omawianym czasie, wystąpił gwałtowny wzrost ilości postulatów i wymagań. Spełnianie ich często połączone jest z dużymi nakładami finansowymi, a przede wszystkim z koniecznością wygospodarowania znacznych ilości czasu potrzebnego na ich realizację. Rozumiejąc to towarzysze z poszczególnych pionów zabezpieczenia kwatermistrzowskiego podjęli wiele różnorodnych przedsięwzięć. Równoległe z tym wysunięte zostały określone propozycje i postulaty partyjne, które wskazywały, że wiele spraw można rozwiązać również drogą realizacji odpowiednich posunięć organizacyjnych i porządkowych. Dotyczy to spraw, które najbardziej absorbowały Komitet Uczelniany, między innymi takich, jak: praca kasyna, praca placówek WPH zaopatrujących mieszkańców Poligonu - zaopatrzenie mieszkańców w węgiel, praca służby zdrowia itp. Wiele z wymienionych problemów zostało przynajmniej częściowo rozstrzygniętych, wiele z nich czeka nadal na rozwiązanie, część wykracza poza możliwości akademii, a ich pomyślna realizacja wymagać będzie pomocy z zewnątrz. Komitet Uczelniany uważa, że tym sprawom należy poświęcić najwięcej uwagi, a towarzysze odpowiedzialni za te odcinki pracy powinni uwzględniać je w planowaniu dalszej działalności.

Przy zauważalnej ogólnej poprawie warunków zakwaterowania i pracy słuchaczy oraz kadry zbyt mało uwagi zwraca się jeszcze na higienę życia codziennego. Nie rozwiązano przez bardzo długi czas sprawy możliwości mycia rąk przez słuchaczy przed posiłkami. W umywalniach brak mydła i suszarek do rąk,^a jest to przecież elementarne wymaganie, które w uczelni wychowującej oficerów powinno być traktowane jako zasada. Urządzenia takie instaluje się dopiero obecnie. Koszty materialne wyposażenia umywalki są na pewno niższe niż ponoszone straty natury społeczno-moralnej. Nie przestrzega się również terminowego zabezpieczenia okien na zimę, w rezultacie czego w salach grupowych, audytoriach i w pokojach pracy kadry jest zimno. Wzrasta z tego powodu ilość zachorowań, co odbija się niekorzystnie na efektywności nauczania i powoduje zakłócenia w procesie szkolenia.

Mimo poświęcania przez Komendę Akademii, Komitet Uczelniany, aparat kwatermistrzowski i Radę Konsumentów dużej uwagi zagadnieniu usprawniania pracy placówek żywienia zbiorowego w ASG, nie osiągnięto jeszcze w tym zakresie znaczniejszych rezultatów. Na taki stan rzeczy wywierają niewątpliwie duży wpływ czynniki obiektywne, takie jak: mała zdolność przepustowa kasyna i jego urządzeń w stosunku do liczby konsumentów oraz brak wykwalifikowanego personelu itp., niemniej jednak oddziałują tu również czynniki subiektywne, a mianowicie: zła organizacja pracy, brak kontroli, a często i zwykłe niedbalstwo, prowadzące do tego, że jadłospis jest mało urozmaicony, brak możliwości wyboru potraw, niewłaściwe stosowanie przypraw itp. Niedociągnięcia te wynikają często z braku właściwej kontroli jakości posiłków przez kompetentnych pracowników. Świadczą o tym braki odnośnych wpisów w książkach kontroli o jakości posiłków przez lekarza, jak to miało miejsce w dniu 2, 6, 7, 9 i 10 stycznia 1973 r.

W dziedzinie poprawy żywienia Komenda Akademii, KU i etatowy aparat kwatermistrzowski szuka we własnym zakresie rozwiązań na drodze posunięć organizacyjnych. Pełne jednak rozwiązanie tych problemów możliwe będzie jedynie przy udziale i wydatnej pomocy przełożonych na drodze odpowiednich inwestycji.

W wyżywieniu żołnierzy służby zasadniczej nastąpiła wyraźna poprawa. Posiłki są smaczne i w zasadzie wystarczające. Szczególnie przychylnie zostało przez żołnierzy przyjęte wprowadzenie do należności drugiego śniadania. W stółce żołnierskiej jest jednak niski stan higieny. Zbyt mało uwagi zwraca się na czystość w kuchni oraz w pomieszczeniach przeznaczonych do przygotowywania surowców w magazynkach. W kuchni jest mało wydajna i zbyt hałaśliwa wentylacja, a jakość wykonanych prac remontowych jest bardzo niska, w rezultacie czego następują ciągle awarie remontowanych urządzeń. Usunięcie tych pozornie drobnych, ale dokuczliwych zjawisk pozwoli na poprawę warunków pracy i żywienia. Jest to zależne od ludzi i zupełnie możliwe do wykonania, trzeba tylko wykazać więcej starań i rzetelności.

Poważnym problemem, który bardzo często absorbował uwagę Komendy, Wydziału Politycznego i Komitetu Uczelnianego, jest praca usługowa WPH. Postulaty mieszkańców przedstawiano bezpośrednio dyrekcji WPH oraz zorganizowano spotkanie Komendy z kierownictwem WPH, w czasie których uzyskiwano konkretne obietnice i przyrzeczenia, ale mimo to nie udało się osiągnąć na tym odcinku wyraźnej poprawy. Są pewne przesłanki rokujące o możliwości poprawy w roku 1973, poprzez rozbudowę bazy sklepowej, ale będzie to w zasadzie poprawa jakościowa budynków, a nie obsługi konsumentów. Zaopatrzenie placówek, a zwłaszcza organizacja pracy w sklepach WPH wyraźnie nie nadąża za tempem handlu warszawskiego. Asortyment towarów w stosunku do analogicznych placówek miejskich jest bardzo ubogi. Główną przyczyną tego stanu rzeczy jest między innymi wadliwa organizacja pracy. Na przykład w sklepach mundurowym i tekstylnym pracują 4 osoby, mimo że sklepy te uzupełniają tylko handel miejski lub specjalistyczny, natomiast dwa sklepy mięsne mają personel jednoosobowy, a przecież są one podstawowymi placówkami zaopatrywania ludności. Rezultat: w sklepach mięsnych - olbrzymie kolejki trzy razy w tygodniu, natomiast w sklepach tekstylnych - jeden raz w miesiącu podczas dostawy towarów. Dostawa mięsa w godzinach popołudniowych połączona jednocześnie ze sprzedażą powoduje, że kolejki formują się przez cały dzień. Ile godzin

straconych bezproduktywnie ? Jakie koszty społeczne ? W tej dziedzinie kierownictwo WPH oraz towarzysze z Komisji Społecznej i aparatu kwatermistrzowskiego mają jeszcze wiele do zdziałania. Jest to przecież zadanie wynikające nie tylko z żądań i postulatów mieszkańców, ale zadanie wynikające z uchwały VI Zjazdu PZPR i zgodne z duchem polityki partii w tej dziedzinie.

Jedną z największych bolączek nurtujących naszą uczelnię jest sytuacja mieszkaniowa. Komenda i Komitet Uczelniany poświęciły jej wiele uwagi, ale rezultaty tych wysiłków są niewystarczające. Trudności w tej dziedzinie narastały w ciągu wielu lat. Spowodowały je: zaprzestanie rozbudowy osiedla mieszkaniowego, brak odpływu mieszkańców /nawet w przypadkach przeniesienia oficerów poza garnizon/, blokowanie mieszkań przez osoby cywilne nie związane pracą z akademią, ograniczenie możliwości przydziału mieszkań pracownikom akademii na terenie garnizonu Warszawa, lokalizacja na terenie Rembertowa nowych instytucji wojskowych i inne normalne zjawiska organizacyjno-kadrowe. Wymienione najważniejsze przyczyny spowodowały, że sytuacja mieszkaniowa systematycznie się pogarszała.

Na dzień 31.01.1973 r. na przydział mieszkań na terenie Poligonu oczekuje 82 rodziny i 12 osób samotnych, zaś na poprawę warunków mieszkaniowych 16 rodzin. Razem potrzeby wynoszą: M-1 - 12 osób; M-2 - 13 rodzin; M-3 - 23 rodziny; M-4 - 47 rodzin; M-5 - 15 rodzin.

Możliwości zaspokojenia wymienionych potrzeb były dotychczas znikome, ponieważ liczba przydzielanych mieszkań w stosunku do potrzeb była niewspółmiernie mała. Staraniem Komendy akademii w roku 1971 i 1972 instytucje wojskowe z terenu Warszawy otrzymały po 100 izb dla oficerów zamieszkujących na terenie Poligonu. Niestety, nie przyniosło to spodziewanych rezultatów, a wykwaterowanie prowadzone było bardzo opieszale i niekonsekwentnie; w dodatku objęto nim tylko oficerów zajmujących kwatery o niskim standardzie. Planowane przekazywanie dla potrzeb kadry uczelni 100 izb rocznie w wyniku przekwaterowania nie jest realizowane w wymaganym stopniu. Ogółem zwolnio-

no wskutek przekwaterowania do Warszawy w roku 1971-42 izby, a w roku 1972-58 izb. W sumie uzyskano w roku 1972 15 mieszkań na Poligonie. Takie tempo realizacji akcji wykwaterowań rokuje nadziei na rozładowanie trudnej sytuacji mieszkaniowej. Analiza przeprowadzona przez KU wykazuje, że średni czas oczekiwania na mieszkanie wydłuża się do 2 i więcej lat i jeżeli nie nastąpi w tej dziedzinie przełom, będzie się on jeszcze bardziej wydłużał. Pewne symptomy poprawy rokuje fakt, że postulaty członków partii /przekazywane przez KU/ oraz starania Komendy ASG o włączenie gospodarki mieszkaniowej ASG w skład garnizonu stołecznego przyniosły pozytywne rozstrzygnięcia. Od 1 stycznia 1973 r. akademia partycypuje w ogólnej puli zasobów mieszkaniowych garnizonu. Takie rozwiązanie pozwala mieć nadzieję, że stopniowo trudna i najbardziej dająca się odczuć sytuacja zostanie opanowana i będzie ulegać stopniowej poprawie. Ponadto nie wykorzystano wszystkich własnych możliwości poprawy warunków mieszkaniowych. Dotyczy to zwłaszcza propagowania i organizowania akcji budowy spółdzielczych domków jednorodzinnych. Została ona zapoczątkowana, znalazło się 80 chętnych osób i sprawa na tym utknęła, mimo że przepisy zostały znowelizowane, a pomoc wojska zwiększona. Aparat kwatermistrzowski oraz Komisja Społeczna powinny tej sprawie poświęcić więcej uwagi, gdyż może ona być skutecznym środkiem rozładowania trudnej sytuacji mieszkaniowej.

Inną grupę problemów stanowi działalność usługowa w zakresie drobnych napraw i remontów w pomieszczeniach pracy i budynkach mieszkalnych, jak również organizacja pracy aparatu gospodarczego świadczącego usługi na rzecz kadry. W tej dziedzinie, zgodnie z odczuciem społecznym, dostrzegamy wiele braków i niedociągnięć budzących uzasadnione pretensje i niezadowolenie. Do spraw budzących najwięcej zastrzeżeń należy wykonywanie robót przy odnawianiu mieszkań i wszelkie inne prace remontowe, które prowadzone są opieszale, bez właściwej organizacji pracy i należytej kontroli. Często przy wykonywaniu tych prac dochodzi do dewastacji różnych urządzeń, często niewłaściwa kolejność remontów powoduje konieczność powtórnego ich wykonywania. Prace wykonywane są

niedbale, czasem nawet drobna naprawa powoduje zaśmieszenie całego rejonu znajdującego się w pobliżu. Nikt tych robót nie odbiera, a nadzór nad wykonawstwem jest niedostateczny. Świadczy to o niewłaściwym stosunku do tych problemów ze strony towarzyszy z GAM i WAK, o niedocenianiu roli i znaczenia tych pozornie drobnych, ale dla warunków bytowych niezmiernie istotnych spraw. Wszystkie nawet drobne ludzkie bolączki, muszą być załatwiane w sposób życzliwy i konsekwentny; należy zawsze pamiętać, że działalność organów administracyjno-gospodarczych ma charakter usługowy i jako taka wywiera bezpośredni wpływ na opinię i sądy ludzkie, bowiem od charakteru i stylu pracy ww. organów uzależnione są bezpośrednio warunki bytowe słuchaczy, kadry, pracowników cywilnych i żołnierzy.

Negatywnym zjawiskiem w działalności gospodarczej jest brak należytej troski o środki i mienie wojskowe ze strony użytkujących je towarzyszy. Wynikiem tego są szkody i braki zawarte w wykazie z dnia 31.12.1972, a wynoszące 428.600 zł. Z kwoty tej przypisano do zwrotu 204.900 zł., umorzono 60.300zł., wpłacono do kasy gotówką 70.000 zł., spisano jako szkody niezawinione 10.000 zł. Nie pokryto strat na sumę 83.400 zł. Wierzycelności w roku 1972 wynoszą 368.700 zł. w tym przekazano z innych oddziałów 31.700 zł., z tego potrącono z uposażenia 51.000 zł., przekazano do innych oddziałów 54.100 zł., razem zlikwidowano 105.700 zł.; pozostaje do zlikwidowania 263.000zł.

Największe straty powstały w służbie finansowej i służbie samochodowej. Główną przyczyną jest nieprzestrzeganie przepisów i brak nadzorowania przez osoby funkcyjne podległych im działów. Ewidentnym przykładem braku należytej kontroli, nieprzestrzegania przepisów i braku atmosfery poczucia pełnej odpowiedzialności była defraudacja kwoty 207.609 zł. przez płatnika ASG por. Grzechnika oraz 3.000 zł. przez mjr. Rzeszotko. Również niewłaściwe gospodarowanie przydzielonymi środkami, nieprzestrzeganie przepisów i brak kontroli przełożonych doprowadziły do powstania szkody na kwotę 89.141 zł. w WAK, zawinionej przez mjr. Borsuka byłego szefa WAK.

Najwyższe straty powstały na skutek zaboru mienia i środków, a kolejną pozycję stanowią niedostateczna troska i niedbały stosunek do mienia użytkowników i wykonawców oraz dewastacja. Ten stan rzeczy świadczy, że w partyjnej i służbowej działalności pozostawiamy zbyt wielki margines swobody dla niewielkiej grupy ludzi niegospodarnych, niedbanych, a przede wszystkim działających z chęci zysku, którzy swoją postawą i szkodliwą działalnością obniżają w ogólnym rozrachunku osiągnięcia wielu oddanych i ofiarnych pracowników gospodarczych.

Komitet Uczelniany uważa za konieczne zwiększenie czujności i systematyczne analizowanie przez instancje partyjne sytuacji strat i szkód powstałych w mieniu wojskowym, omawianie tych spraw na zebraniach POP i w uzasadnionych przypadkach wyciągania konsekwencji partyjnych. KU uważa, że zsynchronizowane działanie organów służbowych i partyjnych może się przyczynić do radykalnej poprawy istniejącego stanu rzeczy. Tylko jednoś działania może doprowadzić do podniesienia gospodarności oraz przyczynić się do likwidacji marnotrawstwa i wyeliminowania przypadków przywłaszczenia mienia wojskowego.

Jednym z ważnych problemów socjalnych jest sprawa zorganizowanego odpoczynku. W większości potrzeby w tym zakresie zaspokaja w akademii wykorzystanie SNDW Brzeźno. Przydziały kart wczasowych z puli centralnej MON są na poziomie lat ubiegłych i nie ma możliwości ich zwiększenia. Usprawnienie organizacji wypoczynku utrudnia fakt, że większość pracowników akademii wiąże swoje plany urlopowe z feriami dzieci /lipiec - sierpień/, co wyklucza możliwość zaspokojenia wszystkich potrzeb. W znacznie trudniejszej jeszcze sytuacji są słuchacze, którzy mogą na wypoczynek przeznaczyć tylko jeden miesiąc, a całkowite zaspokojenie ich potrzeb w tym okresie jest niemożliwe. Z inspiracji KU i w odpowiedzi na postulaty członków partii Komisja Społeczna i kwatermistrzostwo szuka różnych rozwiązań, zwłaszcza poprzez przedłużenie sezonu. W tym celu stwarza się różne zachęty, jak obniżenie opłat, a nawet dodatkowe przydziały. Mimo to są trudności z pełnym wy-

korzystaniem ośrodka w czerwcu i wrześniu. Obok tego reaktwowano wczasy narciarskie w Dusznikach dla kadry. Rada Zakładowa wykorzystuje zwroty zarówno w akademii jak i w Związkach Zawodowych, co znacznie zwiększa liczbę wykorzystanych kart wczasowych. Przestrzega się ściśle zasady dwutygodniowych turnusów odpoczynku itp. Wszystkie te zabiegi pozwalają na zapewnienie możliwości odpoczynku w ośrodkach wczasowych średnio raz na dwa lata, co wypada lepiej niż przewidują normy WP. Niewątpliwie w dalszym ciągu istnieje konieczność doskonalenia zasad przydziału kart wczasowych, szukania możliwości wymiany kart z innymi ośrodkami, czynienia starań o zwiększenie przydziałów kart, zwłaszcza dla słuchaczy, a w dalszej kolejności wybór miejsca pod budowę nowego ośrodka wypoczynkowego.

Organizacja wypoczynku dla dzieci i młodzieży zaspokaja w pełni potrzeby. Podkreślić tu należy dobrą pracę PTTK z młodzieżą starszą. Organizowane przez dział socjalny kolonie letnie spełniają swoje zadanie, jednak poważnym mankamentem jest niewłaściwy wybór miejsca na kolonie. Jest to sprawa na pewno niełatwa, dlatego trzeba tutaj inwencji i troski organów służbowych i społecznych, bo od wyboru miejsca zależy powodzenie akcji kolonijnej. Poważne zastrzeżenia budzi stan kolonijnego sprzętu rozrywkowego /rowery są popsute, piłki zbutwiałe, książki podarte i ubogie tematycznie - otóż niektóre braki/. Jest to tym bardziej przykre, że występują one permanentnie, a przecież kolonie - to nie tylko dach nad głową i jedzenie, ale przede wszystkim dobra organizacja i uatrakcyjnienie młodzieży pobytu na nich.

Bardzo istotnym problemem jest służba zdrowia, która przy istniejącej obsadzie etatowej ma trudności w wywiązywaniu się z obowiązków. Zatrudniony personel nie może dostatecznie sprawnie rozwiązywać problemów profilaktyki. Wyposażenie Izby Chorych w urządzenia fizykoterapii bez przydziału etatu technika wyklucza możliwość efektywnego wykorzystania tych urządzeń. Najwięcej niezadowolenia budzi praca stomatologów. Na wizytę trzeba się zapisywać z miesięcznym wyprzedzeniem. Wy-

nika to że zbyt szczupłej w stosunku do potrzeb obsady, ale również z niewłaściwej organizacji pracy, nadmiernej absencji chorobowej pracowników itp. Przed służbą zdrowia stoją bardzo poważne zadania, wynikające z rozszerzenia zakresu pomocy lekarskiej, i aby tym zadaniom podołać trzeba dokonać zmian w organizacji pracy oraz przestrzegać dyscypliny pracy. Nie może być przypadków nagminnych spóźnień, jakie mają miejsce, lub wcześniejszego kończenia pracy. Należy zwiększyć porządek wewnętrzny, podnieść dyscyplinę żołnierzy leczonych na Izbie Chorych oraz przestrzegać ściśle przepisów regulaminowych. Służba zdrowia powinna prowadzić w szerszym zakresie pracę profilaktyczną wśród kadry naukowo-dydaktycznej, konsekwentnie egzekwować przepisy sanitarne w odniesieniu do placówek zbiorowego żywienia i bufetów, i większą uwagę zwrócić na sprawy sanitarno-epidemiczne terenu Poligonu.

Jednym z bardzo ważnych problemów, będącym przedmiotem ocen i analiz Komitetu Uczelnianego, jest bezpieczeństwo i higiena pracy. W tej dziedzinie w poprzednim okresie było najwięcej zaniedbań, a wobec tego poprawa tego stanu rzeczy jest najtrudniejsza. Należy podkreślić, że w tym zakresie zrobiono bardzo wiele, dokonano nawet takich przedsięwzięć, których realizacja wymagała znacznych nakładów finansowych. W poważnej liczbie miejsc pracy urządzono prysznicze, ubikacje, szatnie dla personelu, wykonano wyciągi przy maszynach itp., to wszystko na pewno poprawiło stan ogólny BHP w ASG. Nie dokonał się jednak jeszcze w pełni przełom w świadomości ludzi, nie prowadzi się kontroli przestrzegania przepisów BHP przez przełożonych i nie są zgłaszane wszystkie wypadki przy pracy. Nowo przyjmowanych pracowników nie zawsze kieruje się na szkolenie BHP, nie w pełni wykonuje się zalecenia inspektora BHP. Nieprzestrzeganie przepisów BHP stało się przyczyną w 1971 roku 14 wypadków przy pracy, które spowodowały 464 dni niezdolności do pracy, a w 1972 - 13 wypadków, które spowodowały 548 dni niezdolności do pracy. W tych cyfrach zawiera się 6 ciężkich wypadków powodujących niezdolność do pracy przez więcej niż 28 dni. Na uwagę

zasługuje fakt, że około 30 % ogólnej liczby wypadków przy-
pada na personel kasyna i kuchni żołnierskiej. Do najbar-
dziej rażących zaniedbań w tej dziedzinie, których zlikwi-
dowanie nie wymaga większych nakładów finansowych, należą:
kompletne zanieczyszczenie i zaśmiecenie piwnic bloku 14,
sprzyjające rozmnażaniu się gryzoni, wysypisko śmieci, su-
chych gałęzi i złomu za magazynem mundurowym, zepsute piece
w warsztatach służby uzbrojenia i magazynie części samocho-
dowych, nieuporządkowanie magazynu żywnościowego i brak w
nim stelarzy zapewniających bezpieczeństwo i warunki skła-
dowania, zła izolacja pionowa w budynku 101 i bufetach, nie-
systematyczne zaopatrywanie rzemieślników w pełnosprawne na-
rzędzia itp. Wymieniliśmy tylko nieliczne sprawy z zakresu
BHP, co jednak wskazuje, że w tej dziedzinie jest jeszcze
wiele do zrobienia, że trzeba przełamać impas w przestrzega-
niu wymogów BHP. Spraw takich jest oczywiście znacznie wię-
cej, jak np. chociażby: oznakowanie ulic na terenie zgodnie
z przepisami ruchu drogowego, zaopatrywanie pracowników w
należną im właściwą odzież ochronną, w wymiarowe rękawniki
zamiast wydawanych ścierek, zabezpieczenie sprzętaczek pod-
czas mycia okien itp.

Obok bolączek, które można stosunkowo szybko zlikwidować,
są problemy poważniejsze, wymagające dużych stosunkowo nakła-
dów finansowych. Do nich należy zlikwidowanie zapyłania tere-
nu przez kotłownię CO oraz podjęcie rozbudowy magazynów. Te
problemy wymagają jak najszybszego rozwiązania, ponieważ tu-
taj występuje największe naruszenie przepisów BHP.

Komitet Uczelniany uważa, że zagadnienia BHP powinny
znaleźć się w centrum uwagi pracowników odpowiedzialnych za
poszczególne działy i być w miarę możliwości rozwiązywane.
Protokół sporządzony przez Komisję Społeczną ZZ /z udziałem
inspektora BHP/ z przeglądu stanowisk pracy, powinien być pod-
stawą do planowania likwidacji stwierdzonych niedomagań oraz
poprawy warunków BHP.

Komitet Uczelniany uważa, że w wyborze właściwych sposo-
bów gospodarowania są ukryte olbrzymie rezerwy, które w spo-
sób właściwy wyzwolone pozwolą nam na poprawę warunków socjal-
no-bytowych.

Przedstawione niedociągnięcia i niedomagania naszego życia obejmują tylko sprawy najważniejsze i nie wyczerpują całokształtu problematyki. Widzimy, że styl pracy towarzyszy z aparatu gospodarczego uległ zmianie, że mają już poważne osiągnięcia, co nie znaczy, że zrobiono już wszystko, że możemy podsumowywać zasługi. Dostrzegamy obiektywne trudności, które utrudniają dobrą, wydajną działalność. Dostrzegamy ogrom zadań zrealizowanych i wykonywanych na bieżąco dla zapewnienia normalnego toku życia. Dostrzegamy jednak również niedociągnięcia natury moralno-społecznej, będące pozostałością z poprzedniego okresu. Są to: wystawianie na pokaz tylko uzyskiwanych osiągnięć, skrzętne skrywanie niedociągnięć, nie zawsze właściwy stosunek do interesanta, nieinformowanie go o należnościach lub przysługujących mu uprawnieniach. Uważamy, że można to przezwyciężyć i udoskonalić styl pracy, a wtedy i wyniki będą lepsze. Należy bardziej wnikliwie słuchać głosów ludzi, a na pewno będzie to z pożytkiem dla akademii i naszej społeczności.

Komitet Uczelniany uważa, że postulaty zgłaszane przez POP oraz uchwały XIII Konferencji Partyjnej ASG w zakresie zadań socjalnych i gospodarczych zostały zrealizowane. Mimo wykazanych w referacie niedociągnięć możemy z pełną odpowiedzialnością powiedzieć, że w okresie swojej kadencji KU spełniał w tym zakresie rolę inspirującą i kontrolną. Było to niewątpliwie jedną z przyczyn osiągnięcia dalszego postępu w tej dziedzinie.

Wykazane braki nie obniżają tego najcenniejszego kapitału, jakim jest przeświadczenie, że bogatsi o doświadczenia, znając lepiej wymagania partii i naszych przełożonych, możemy pracować rzetelniej i wydajniej.

Jednym z najważniejszych zadań nowo wybranego KU będzie dotrzymanie tego tempa działania, doskonalenie metod partyjnego oddziaływania, metod mobilizowania aparatu gospodarczego do jeszcze efektywniejszej pracy. Kontynuacja dotychczasowych kierunków i sposobów działania oraz systematyczna jego analiza i kontrola zapewnią dalsze doskonalenie metod gospodarowania oraz użytkowania powierzonego nam mienia i dóbr materialnych.

x x x

W zakończeniu sprawozdania pragniemy podkreślić, że organizacja partyjna akademii wykonała dobrze zasadnicze zadania wynikające z uchwały XIII Konferencji partyjnej, uchwał KC i VI Zjazdu partii oraz z wytycznych kierownictwa MON, GZP i komendy uczelni. Jako poszczególni członkowie Komitetu Uczelnianego i razem jako kolektyw stawiący odpowiedzialną instancję partyjną staraliśmy się w miarę siły i możliwości jak najlepiej wywiązać z postawionych zadań, odczuwając w swojej pracy życzliwość i pomoc szerokiego aktywu partyjnego - za co tą drogą składamy serdeczne podziękowanie. Jednocześnie wyrażamy przekonanie, że w toku konferencji ocenione będą obiektywnie zarówno osiągnięcia w pracy, jak i niedostatki oraz nakreślone zostaną dalsze kierunki pracy partyjnej nad zapewnieniem jak najlepszej realizacji zadań postawionych przed uczelnią i nad dalszym jej rozwojem.

KOMITET UCZELNIANY PZPR
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im.gen.broni K.Świerczewskiego

Wyk. w 50 egz.

Egz. nr 1-50-BT

Wyk. ppłk DOŁIŃSKI

Druk OH i JD, dn. 22.II.73 r.

nr ks. PF-375/PF-750/WW.

